

GRAU DE FILOLOGIA CATALANA

TREBALL DE FI DE GRAU
Curs 2020 – 2021

**ANÀLISI DE LA GESTIÓ DEL MULTILINGÜISME ALS ÒRGANS
CENTRALS DE L'ESTAT ESPANYOL**

NOM DE L'ESTUDIANT: Mireia Gómez i Martínez
NOM DEL TUTOR: Emili Boix i Fuster

RESUM

La diversitat lingüística és un fenomen que s'esdevé en la majoria dels estats del món, per no dir a tots. No obstant això, la gestió del rol que desenvolupen les diverses varietats lingüístiques dins de cada comunitat —és a dir, allò que entenem per «política lingüística»— canvia molt d'un estat a un altre. En aquest sentit, amb el present treball, pretenem fer una anàlisi de quina és la gestió que fa l'Estat espanyol del multilingüisme als seus òrgans centrals. Més concretament, farem atenció a les tries i els usos lingüístics que s'esdevenen al poder legislatiu —és a dir, les Corts Generals— i al poder executiu —format pel Govern i la Corona—. D'aquesta manera, i un cop hàgim fet estudiat les polítiques de planificació lingüística presents a les institucions centrals espanyoles; intentarem determinar quin és model d'organització del plurilingüisme vigent i, si és procedent, proposar-ne un de més adequat.

PARAULES CLAU: Multilingüisme, llengua oficial, tries i usos lingüístics, planificació i polítiques lingüístiques.

ABSTRACT

Linguistic diversity is a phenomenon that occurs in most, if not all, countries around the world. However, the management of the role played by the different linguistic varieties within each community —that is, what is understood as "language policy"— varies greatly from one state to another. In this sense, this paper intends to analyze how the Spanish State manages multilingualism in its central bodies. More specifically, we will pay attention to the choices and linguistic uses that occur in the legislative power —that is, the *Cortes Generales*— and in the executive power —formed by the Government and the Crown—. In this way, and once we have studied the linguistic planning policies present in the Spanish central institutions, we will try to determine which is the current model of organization of multilingualism and, if appropriate, propose a more adequate one.

KEY WORDS: Multilingualism, official language, language choices and uses, language planning and policies.

AGRAÏMENTS

A tots els qui en algun moment m'han ajudat a fer camí durant els darrers quatre anys. Especialment: a la família —per ser-hi sempre—, als companys de la Facultat —per donar suport sempre— i als professors —per guiar sempre—.

«Nunca fue la nuestra, lengua de imposición, sino de encuentro; a nadie se le obligó nunca a hablar en castellano: fueron los pueblos más diversos quienes hicieron suya, por voluntad libérrima, la lengua de Cervantes».

Joan Carles I d'Espanya

ÍNDIX

1. INTRODUCCIÓ	6
1.1. OBJECTIUS I HIPÒTESIS	7
2. METODOLOGIA	9
3. MARC D'ANÀLISI	11
4. ANÀLISI I DISCUSSIÓ	17
4.1. USOS I TRIES LINGÜÍSTIQUES AL PODER LEGISLATIU	17
4.1.1. <i>El Congrés dels diputats</i>	17
4.1.2. <i>El Senat</i>	23
4.2. USOS I TRIES LINGÜÍSTIQUES AL PODER EXECUTIU	34
4.2.2. <i>El Govern</i>	34
4.2.3. <i>Cap d'estat i casa reial</i>	36
5. CONCLUSIONS	41
5.1. SOBRE EL PODER LEGISLATIU	41
5.2. SOBRE EL PODER EXECUTIU	41
5.3. EL MODEL ESPANYOL DE GESTIÓ DEL MULTILINGÜISME.....	43
5.4. CONSIDERACIONS FINALS I PROPOSTES.....	44
6. REFERÈNCIES BIBLIOGRÀFIQUES	46
7. ANNEXOS	50

1. INTRODUCCIÓ

Com expliquen Boix i Vila (1998: 326), en alguna mesura, la majoria dels estats del món són multilingües —en el sentit que, avui en dia, és gairebé impossible trobar un territori on s’hi parli exclusivament una llengua—. Tanmateix, on difereixen enormement els uns dels altres és en «els tractaments que donen a la diversitat idiomàtica»; és a dir, en allò que anomenem *política i planificació lingüístiques*. En aquest sentit, d’una banda, entenem per *política lingüística* la determinació del rol que han de jugar les diverses varietats lingüístiques d’una comunitat en la competició social (1998: 274). D’altra banda, la *planificació lingüística* sol ser entesa com «tots els esforços conscients per afectar l’estructura o la funció de les varietats lingüístiques» (Tollefson 1991); en altres paraules, la voluntat de modificar els comportaments lingüístics d’una comunitat —és a dir, les seves tries i usos de la llengua— per alguna raó (Kaplan i Baldauf, 1997: 3).

Encara que l’objectiu de tot plegat sol ser la reducció dels conflictes lingüístics, les actuacions que se solen dur a terme mitjançant les polítiques de planificació lingüística poden generar, per si mateixes, greus problemes (1997: 60). Una de les qüestions que provoca més daltabaixos és, precisament, el fet de determinar el paper que tindran les diverses varietats lingüístiques que conviuen dins d’una mateixa comunitat. Així doncs, «the language or language items selected establish the particular linguistic form which is to be the norm and which is to have status within society» (1997: 30). En aquest cas —i també durant el present treball— quan parlem d’estatus ho fem d’acord amb la definició que dona Haugen (1971) a *The ecology of Language*; és a dir: «association with power and influence in social group». Així doncs, les varietats amb més estatus seran aquelles que usaran els governs, les escoles i els individus amb un rang socioeconòmic més elevat.

No obstant això, qüestions com la classe, l’estatus o el poder són sovint ignorades pels qui duen a terme la planificació lingüística, atès que es perceben a ells mateixos com a «neutrals» (1997: 195).

Bona part de la planificació lingüística als estats moderns s’ha forjat al voltant del principi «one people, one language, one nation» (1997: 201). L’aplicació d’aquesta premissa ha esdevingut el model predominant per la construcció de nacions arreu del món, la qual cosa ha comportat la supressió de moltes minories lingüístiques. En aquest sentit Bourdieu (1991: 45) afegeix que les llengües oficials estan lligades a l’Estat i és en la

seva formació (en la formació de l'Estat, volem dir) que es donen les condicions per la constitució d'un mercat lingüístic unificat, el qual estarà dominat per la llengua que esdevingui oficial. En qualsevol cas, existeix una tensió evident entre l'ús de la llengua com a eina de cohesió nacional i l'atenció al multilingüisme d'una comunitat, cosa que sovint és percebuda «as divisive and therefore needing to be controled» (1997: 201).

Dit això, en aquest treball farem atenció a tot de qüestions que estan relacionades amb els conceptes i les idees que acabem d'exposar. És a dir, que ens centrarem en assumptes com la gestió del multilingüisme, la determinació de les varietats lingüístiques considerades oficials, així com dels models de planificació lingüística que s'intueixen en els usos i les tries lingüístiques dels òrgans centrals d'un estat en particular: l'espanyol.

1.1. Objectius i hipòtesis

Espanya és un Estat lingüísticament complex, atès que hi conviuen diverses llengües; entre les quals en podem destacar, majoritàriament, quatre: el castellà, el català, el basc i el gallec. No obstant això, aquesta realitat multilingüe no sempre es veu reflectida a les administracions i a les institucions centrals, en benefici del monolingüisme en castellà. Aquesta situació —que actua en detriment de la diversitat lingüística als diferents territoris de l'Estat— es fa perceptible d'entrada, a la Constitució espanyola del 1978; la qual estableix una regulació no igualitària de les llengües del territori (Bastardas i Boix, 1994: 18).

En aquest sentit, l'objectiu principal d'aquest treball serà retre compte de quina és la gestió que fan actualment les institucions espanyoles del multilingüisme i per quines polítiques lingüístiques es decanten a l'hora de fer front a aquesta qüestió. Més concretament, pretenem determinar quins són els usos i les tries lingüístiques de dos dels eixos principals que confegeixen els òrgans centrals de l'estat: el poder legislatiu —format per les Corts Generals (és a dir, pel Congrés dels Diputats i pel Senat)— i el poder executiu —format pel Govern de l'Estat i per la Corona—.

Per poder dur a terme aquestes anàlisis, també ens hem plantejat objectius més específics. En primer lloc, ens proposem examinar la jurisdicció i els reglaments vigents que regulen les polítiques lingüístiques en aquests contextos; és a dir, veure quina és *de iure* la gestió del multilingüisme en els òrgans centrals de l'Estat. En segon lloc, volem observar quines llengües es fan servir *de facto* a les institucions ja esmentades; és a dir, veure quines

varietats lingüístiques i de quina manera hi estan representades. En tercer lloc, un cop hàgim vist quina és —*de iure* i *de facto*— la gestió de la diversitat lingüística als cossos centrals dels poders legislatiu i executiu, voldrem determinar a quin model d'organització del plurilingüisme s'hi ajusta més.

Abans de començar a dur a terme les anàlisis, ens vam plantejar un seguit d'hipòtesis, és a dir, de resultats que n'esperàvem obtenir. D'una banda, creiem que *grosso modo* la gestió del multilingüisme als òrgans centrals seria o bé nul·la —atès que «no gestionar» també és, de fet, una manera de gestionar— o bé insuficient. Consegüentment, esperàvem trobar-nos tant *de iure* com *de facto* amb un model d'organització instal·lat en el monolingüisme en castellà.

Per acabar, en previsió de trobar-nos amb una gestió lingüística que no faci atenció a la diversitat, el nostre objectiu últim serà proposar un model d'organització altre. És a dir, un model que, donades les circumstàncies, permetés la convivència i garantis la presència de les diferents varietats lingüístiques del territori als òrgans centrals de l'Estat.

2. METODOLOGIA

Aquest treball, en ser una anàlisi, és més aviat pràctic que no pas teòric; ja que se centra en l'exposició de les observacions que hem anat fent sobre els usos i les tries lingüístiques als òrgans centrals de l'Estat espanyol. Per aquest motiu, és que creiem oportú exposar, a continuació, les pautes que hem seguit a l'hora de fer les anàlisis que més endavant veurem i comentarem.

En primer lloc, encara que aquest estudi pretén analitzar la gestió del multilingüisme als òrgans centrals de l'Estat espanyol, com ja hem esmentat, hem acotat l'anàlisi a: el Congrés dels Diputats i el Senat —pel que fa al poder legislatiu— i al Govern i la Corona —quant al poder executiu—. És evident que la maquinària que mou un Estat és grandiosa i, per tant, inabastable per un treball com aquest; és a dir, un treball de fi de grau. Per aquesta raó és que, des d'un primer moment, ja sabíem que hauríem de triar uns aspectes sobre els quals posar els focus i, alhora, deixar-ne uns altres potser per més endavant. En aquest sentit, vam creure convenient triar un parell d'institucions d'aquells poders que creiem que estan més interrelacionats; és a dir, el legislatiu i l'executiu. D'aquesta manera, analitzaríem: d'una banda, les institucions en què es gestaria la legislació vigent; i d'una altra, les institucions encarregades d'executar aquesta legislació.

En segon lloc, ens agradaria esmentar, més concretament, les qüestions sobre les quals hem fet atenció en relació amb el poder legislatiu. A l'hora de dur a terme les anàlisis de les dues Cambres que confegeixen les Corts Generals, hem seguit una estructura molt semblant. Així doncs, hi trobarem analitzats: els Reglaments, les situacions viscudes als hemicicles quan els diputats o senadors han fet servir llengües no castellanès, els portals web, els Butlletins Oficials de les Corts Generals, les ordres del dia, els diaris de sessions així com els continguts audiovisuals i enregistraments de les sessions plenàries i de sessions de les diferents comissions, les iniciatives legislatives que es duen a tramitació, les notes de premsa i l'atenció a la ciutadania.

En tercer lloc i de semblant manera, quant al poder executiu, hem analitzat les tries i els usos lingüístics dels membres del govern i de la Corona —concretament del Rei i de la seva hereva, la Princesa d'Astúries i de Girona— mitjançant: la Constitució espanyola de 1978, els discursos i rodes de premsa adreçats a la població general i els discursos i rodes de premsa en què s'adrecen exclusivament a una part del territori de parla no castellana.

Altrament, ens agradaria comentar com, a diferència de totes les altres institucions analitzades, d'aquella que ens ha costat més reunir materials i informació oficial ha sigut la Corona i la família reial; encara que la manca de transparència en aquest sentit era una qüestió que ja havíem previst.

Per acabar, com hem esmentat abans, en aquest treball no hem pogut incloure informació relativa a la gestió del multilingüisme en l'àmbit relatiu al poder judicial. Així doncs, voldríem deixar aquesta qüestió per a més endavant, per a treballs futurs —nostres o d'altres autors—. En definitiva, ens agradaria que el present estudi pogués ser pres —d'alguna manera— com a punt de partida, en tant que s'hi actualitza l'estat de la qüestió.

3. MARC D'ANÀLISI

A l'article tercer del títol preliminar de la vigent Constitució Espanyola (a partir d'ara, CE) és on s'inicia el tracte desigual de les llengües i «modalitats lingüístiques» que conviuen —o sobreviuen— a l'Estat espanyol. Per poder fer una bona anàlisi dels usos lingüístics dels òrgans centrals de l'Estat, és important que fem atenció a aquest article i a tot un seguit de conceptes i nocions que s'aniran exposant a continuació.

«1. El castellano es la lengua española oficial del Estado. Todos los españoles tienen el deber de conocerla y el derecho a usarla. 2. Las demás lenguas españolas serán también oficiales en las respectivas Comunidades Autónomas de acuerdo con sus Estatutos. 3. La riqueza de las distintas modalidades lingüísticas de España es un patrimonio cultural que será objeto de especial respeto y protección.» (Constitución Española, 1978: Art. 3).

En primer lloc, abordarem la qüestió de la «llengua oficial» un terme que, com apunta Vernet i Llobet (1992: 22), és difícil de definir. Tanmateix, en un sentit ampli, podem entendre que la llengua oficial és «aquella que vehicula la comunicació recíproca entre els poders públics i entre aquests i els ciutadans»¹. Per aquesta raó, en els territoris en què hi ha més d'una llengua oficial, ambdues poden esdevenir, amb independència, instruments jurídics per a la comunicació; això és, per exemple, que: no serà necessari acompanyar un text en català amb la corresponent traducció al castellà en els territoris on el català tingui aquest estatus d'oficialitat.

Aquest «estatus d'oficialitat» ha de produir sempre els mateixos efectes jurídics, atès que no és quelcom modulable; és a dir, que una llengua és oficial o no l'és. Per això, és important distingir entre les nocions d'«oficialitat» —de la qual ja n'hem parlat— i d'«ús oficial». A diferència de l'oficialitat, l'ús oficial sí que es pot modular; és per això que podem trobar diferents graus d'aplicació del mandat constitucional. En aquest sentit, per exemple, el grau màxim d'ús oficial a què pot aspirar el català —en els territoris on es contempla la seva oficialitat, és clar— seria la plena equiparació a l'ús que es fa del castellà en els territoris on regna el monolingüisme oficial en aquesta llengua. La modulació o gradació de l'ús oficial —com s'esmenta a l'art.3.2. de la CE— correspon a

¹ Definició recollida a (Vernet i Llobet, 1992) i establerta pel Dictamen del Consell Constitutiu de la Generalitat de Catalunya núm. 35, de 21 de desembre de 1982, FJ1.2/3, reproduït sense anomenar-ne la procedència, per la STC 82/1986 FJ 5.

les Comunitats Autònomes (a partir d'ara, CCAA), les quals determinaran als seus Estatuts l'abast de l'oficialitat que han de tenir llengües diferents del castellà (Vernet i Llobet, 1994: 125-126).

L'article 3.1. de la CE, deixa clar que la llengua oficial de l'Estat és el castellà; això és que serà la llengua de funcionament de tots els poders públics i no només als poders públics «centrals» o «comuns». Així doncs, encara que en alguns territoris el castellà hagi de compartir l'oficialitat amb una altra llengua, serà l'única llengua oficial compartida per totes les CCAA.

Tot seguit, a l'article 3.2. parla de les «altres llengües espanyoles». Un aspecte interessant d'aquesta proposició és, precisament, la denominació que s'hi fa —i que no s'hi fa— servir. A diferència de l'article 3.1., on s'explicita el nom de l'única llengua oficial i comuna («el castellano»), ara es parla d'«altres llengües»: una expressió que sens dubte denota la subordinació d'unes llengües ALTRES, «també oficials», envers «LA llengua espanyola oficial de l'Estat». A diversos textos trobarem també l'ús de mots com: «territorial», «autonòmica», «pròpia» o «cooficial»; per a fer referència a aquestes «altres llengües» (1994: 134-135).

El terme «cooficial» es fa servir sovint per emfatitzar l'estatus d'oficialitat conferit per l'article 3.2. de la CE. Tanmateix, és curiós com en cap cas es fa servir aquest adjectiu per fer referència al castellà: llengua que esdevé, també a conseqüència del 3.2. de la CE, cooficial a molts territoris; i que, per tant, podria rebre aquesta qualificació sense cap mena de problema. No obstant això, veiem com per al castellà se solen preferir expressions com «español» «lengua común» o inclús «LA lengua» —sense afegir-hi cap especificador—; denominacions que sens dubte denoten, altra vegada, certa prevalença o superioritat del castellà envers la resta de llengües (1994: 134-135).

Malgrat tot, la nomenclatura no és l'única característica que distingeix les diverses llengües oficials del territori espanyol. La distinció principal queda reflectida a la segona part de l'article 3.1., on s'explicita el deure dels ciutadans espanyols de conèixer únicament la llengua castellana. Així doncs, encara que en l'article 3.2. hi pugui haver una pretensió d'equiparació lingüística o de compromís plurilingüístic —mitjançant l'imperatiu «seran també oficials»—, el castellà segueix tenint un estatus denotadament superior: segueix sent «LA llengua oficial» i la llengua que «tots els espanyols tenen el

deure de conèixer». El fet que sigui l'única llengua que cal conèixer pot fer que les institucions i les administracions —tant públiques com privades— optin per fer-la servir de manera exclusiva en el seu funcionament intern o en la seva relació amb els consumidors o el públic en general; ja que és l'única llengua que els treballadors o els ciutadans espanyols estan obligats a conèixer i, per tant, s'asseguren així que la comunicació és eficient. En altres paraules, que el tracte que dona la CE al castellà propiciaria el fet que el seu *capital lingüístic*² estigués més valorat pel mercat.

D'altra banda, també em sembla interessant l'explicitació del «dret de fer servir» el castellà. És a dir, en tant que llengua oficial —amb les connotacions implícites que aporta l'«oficialitat»— és curiós que es faci aquest apunt. Amb el simple fet d'atorgar l'estatus d'oficialitat a una llengua, ja se sobreentén que els ciutadans tenen el dret de fer-la servir en qualsevol àmbit. A més a més, en cas que haguessin considerat que amb l'oficialitat d'una llengua no en quedés garantit el dret de fer-la servir, que només facin aquesta consideració amb la llengua castellana i no amb la resta d'idiomes oficials és, com a mínim, interessant. En qualsevol cas, considerem que és significatiu i no pas una badada el fet que s'expliciti en el cas del castellà.

¿Pot voler dir tot això que els parlants de castellà tenen més dret a fer servir la seva llengua que els parlants de gallec, basc o català? ¿O que els castellanoparlants tenen dret a mantenir la seva llengua en tot moment, en tots els àmbits, però la resta no? ¿Que els parlants de castellà tenen el dret d'exigir als parlants de les «altres llengües» que s'adaptin a les seves necessitats comunicatives i que, al contrari, a ells no se'ls pot exigir ni esperar cap reciprocitat? En qualsevol cas, és evident que el castellà està dotat d'un *plus* d'oficialitat i que es dona a entendre que en tots els casos ha de ser la llengua *preferent*.³ Així doncs, altra vegada veiem com el capital lingüístic del castellà sortiria beneficiat.

² És a dir, el conjunt de «coneixements i habilitats que constitueixen la competència comunicativa» d'un individu. (Boix i Vila 1998: 140).

³ Aquest és l'adjectiu que es fa servir a l'article 6 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya (2006) per definir l'ús del català: «és la llengua d'ús normal i preferent de les administracions públiques i dels mitjans de comunicació públics de Catalunya, i és també la llengua normalment emprada com a vehicular i d'aprenentatge en l'ensenyament».

Per acabar, ens agradaria parar atenció a l'article 3.3. de la CE on, a diferència del que hem vist fins ara, no s'hi parla de llengües oficials, sinó de *modalitats lingüístiques*. Aquesta distinció, com apunta Vernet i Llobet (1992: 16), rau en el fet que, a diferència del tracte que hem vist que reben les llengües oficials, «les modalitats lingüístiques només reben polítiques de foment encaminades a protegir la riquesa lingüística». Per tant, a diferència de llengües oficials no castellanés, les modalitats lingüístiques no enceten un procés de normalització, sinó un procés de conservació.

En aquest sentit, les modalitats lingüístiques —lluny del tracte d'oficialitat que reben les altres *llengües espanyoles*— són concebudes com un element folklòric, una part més del «patrimoni cultural» espanyol. Per tant, lluny de la força normativa o de l'empara jurídica que atorga la noció d'oficialitat, les modalitats lingüístiques només seran objecte de respecte i protecció, o com deia abans, de conservació —de la mateixa manera que si fossin una relíquia de museu, una construcció arquitectònica o un parc natural—.

Considerem que aquesta denominació, la de «modalitat lingüística», pot resultar, a voltes, força confusa. Vernet i Llobet (1992: 45-47) entén que aquesta noció es fa servir per fer referència, precisament, a l'estatus atorgat a totes les llengües i dialectes no considerats oficials pels respectius Estatuts d'Autonomia. És a dir, que la noció de *modalitat* no té res a veure amb la categorització científica d'una varietat lingüística, sinó amb la categorització jurídica, amb el tracte i la protecció dels quals gaudirà (o no). Per aquest motiu, quan es parla de «modalitats» no només es fa referència a varietats idiomàtiques o dialectals, sinó que una llengua també pot rebre el tractament de «modalitat lingüística».⁴

En definitiva, com explica Vernet i Llobet (1992: 118-126), de l'anàlisi de l'article 3 de la CE en podem extreure, sobretot, quatre principis:

El primer, el de *diversitat de tractament*, dona compte del tracte diferenciat que reben les llengües que es parlen a l'Estat espanyol. Així, hi trobem: *a)* una llengua oficial a tots els territoris d'Espanya (el castellà); *b)* diverses llengües cooficials en alguns territoris,

⁴ El català, per exemple, rep tracte de modalitat lingüística a l'Aragó i de llengua oficial a Catalunya. En aquest cas, la varietat lingüística en qüestió (el català), a efectes jurídics, pateix un canvi en travessar les fronteres administratives d'aquestes CCAA. Aquest canvi en cap cas vol dir que el català a Aragó perdi la noció de «llengua», sinó que perd la noció d'«oficialitat» i per això passa a anomenar-se *modalitat lingüística*.

establertes pels respectius Estatuts d'Autonomia; i c) modalitats lingüístiques, que no són considerades oficials i, per tant, reben polítiques de foment, però no de normalització.

El segon principi, el de *territorialització «impura»* està lligat amb el tracte que hem esmentat que reben les llengües cooficials. És a dir, al fet que hi hagi una delimitació de les llengües no castellanes per territoris, fora dels quals el seu ús no serà ni «vàlid ni eficaç» a instàncies jurídiques. Aquest principi «evita l'extraterritorialitat de les llengües pròpies de determinades comunitats autònomes» Vernet i Llobet (1992: 121). L'autor insisteix en l'adjectiu «impura», perquè aquesta territorialització només funciona de manera eficaç en un sentit: el de delimitar l'espai d'actuació les llengües no castellanes. Així doncs, en el cas de la llengua castellana, s'hauria imposat un criteri de personalitat i no de territorialitat.

El tercer principi és el *plurilingüístic*, en tant que la CE contempla, en major o menor mesura, l'existència i l'oficialitat de més d'una llengua. A més a més, com a mínim *de iure* —més endavant veurem si també *de facto*—, es compromet a respectar els drets lingüístics i a protegir totes les llengües no castellanes —siguin oficials o no en algun territori—. De fet, com apunta Vernet i Llobet (1992: 123), depèn de la interpretació que es faci de la CE, les llengües no castellanes podrien arribar a tenir cert reconeixement fora dels territoris als quals estan delimitades. Tanmateix, encara que la «Constitució no prohibeix [aquesta lectura], tampoc l'imposa».

El quart i darrer principi és el d'*oficialitat*, en el sentit que, a més a més de l'atorgada a la llengua castellana, cada comunitat autònoma podrà atorgar aquesta condició a una altra «llengua espanyola» mitjançant els seus Estatuts —sempre que aquesta llengua sigui tradicional del territori en qüestió—. Vernet i Llobet (1992: 124) insisteix en el fet que el règim establert en aquests casos —és a dir, quan hi ha més d'una llengua oficial en un mateix territori— no és el del bilingüisme, sinó el de la doble oficialitat. Per aquest motiu, no és necessari traduir al castellà els textos redactats en una llengua dotada d'aquesta noció d'«oficialitat»; perquè és igualment vàlida i té els mateixos efectes jurídics que té el castellà.

Per tant, com ja hem esmentat, la regulació del plurilingüisme a l'Estat espanyol no és igualitària (Bastardas i Boix, 1994: 18). Sobretot perquè, malgrat el reconeixement que poden arribar a rebre les llengües diferents del castellà, aquesta llengua (el castellà)

segueix sent l'única llengua oficial als òrgans centrals de l'Estat. Com apunta Vernet i Llobet (1994: 129), la regulació lingüística de les institucions centrals és gairebé «inexistent», atès que funcionen en castellà i «desconeixen la realitat plurilingüística de l'Estat», ja que: *a)* el cap de l'Estat es dirigeix als ciutadans espanyols —majoritàriament— en castellà; *b)* a les Corts Generals, la producció legislativa es fa en llengua castellana i és la llengua que fan servir els diputats i els senadors; *c)* el Govern funciona, també, en castellà: és la llengua que es fa servir als consells de ministres; i *d)* tant el Tribunal Constitucional com el Tribunal Suprem actuen en castellà, no admeten impugnacions en una llengua que no sigui aquesta i han esdevingut un «obstacle en la normalització» de llengües com el català.

Tanmateix, durant els darrers anys, l'Estat espanyol ha expressat davant d'organismes internacionals, la voluntat de comprometre's lingüísticament amb les llengües que conviuen als seus territoris. En aquest sentit, la Carta Europea de les Llengües Regionals o Minoritàries (CELROM) els exhorta a «garantir que les autoritats administratives usin les llengües regionals o minoritàries». Per això, el Comitè de Ministres del Consell d'Europa va demanar a l'Estat espanyol la millora de «l'ús de les llengües cooficials en l'Administració de l'Estat» (Plataforma per la Llengua, 2021: 10). No obstant això, no existeix cap compromís ferm i concret que persegueixi la inclusió de les llengües diferents del castellà als òrgans centrals de l'Estat.

4. ANÀLISI I DISCUSSIÓ

4.1. Usos i tries lingüístiques al poder legislatiu

4.1.1. El Congrés dels diputats

Si fem un cop d'ull al Reglament del Congrés dels Diputats, ens adonarem molt ràpidament de dues coses: a) que només es troba disponible en castellà i en anglès; i b) que no s'hi contempla en cap moment l'ús de llengües diferents de la castellana, ni tan sols d'aquelles que tenen l'estatus d'oficialitat en alguna de les CCAA.

La manca de regulació lingüística al Reglament del Congrés va en consonància amb la de la CE, on tampoc s'esmenta en cap cas la (im)possibilitat d'usar les llengües no castellanes en cap dels òrgans de l'Estat espanyol; a diferència, per exemple, de les constitucions de països com Finlàndia, Bèlgica o Suïssa. A més a més, no només és que no hi hagi una prohibició expressa de fer servir aquestes «altres» llengües, sinó que tampoc s'hi especifica que la llengua que s'hi hagi de fer servir —en aquest cas, al Congrés— hagi de ser el castellà.

No obstant això, com que a la CE —com ja hem esmentat anteriorment— sí que s'especifica que el castellà és «LA llengua oficial de l'Estat», es dona per fet que aquesta serà la llengua d'ús habitual. Endemés, si fem una interpretació restrictiva del mot Estat en aquest context, podríem entendre que fa referència, precisament, als òrgans centrals. Per tant, es podria concloure que, atès que segons la CE l'única llengua oficial als òrgans centrals és el castellà, aquesta serà l'única llengua que s'hi ha de fer servir.

En qualsevol cas, el que és clar és que la resolució del 24 de febrer de 1982⁵ no permet, tàcitament i en la corresponent interpretació, l'ús de llengües que no siguin el castellà al Congrés dels Diputats. En aquest sentit, l'absència d'una regulació clara deixa aquesta qüestió al criteri i a la interpretació del Reglament que faci el President de la Cambra. A tall d'exemple, podem veure com la Resolució de la presidència del Congrés del 8 de febrer del 2005 «donava la possibilitat de realitzar una breu intervenció en una llengua cooficial, sempre que se'n fes, a continuació, una traducció» (verbal i escrita) al castellà (Pérez Francesch, 2006: 272). Malgrat tot, aquesta resolució va ser suspesa el març del

⁵ Resolució per la qual es va ordenar la publicació al *Boletín Oficial del Estado* del nou Reglament del Congrés dels Diputats, de 10 de febrer de 1982.

2005 i, des d'aquell moment, podem veure com el criteri d'ús de les llengües cooficials ha anat canviant; en funció, com deia, del President de la Cambra.

Durant les darreres legislatures, s'han viscut situacions i moments de tensió a l'hemicicle, en els quals s'ha hagut de cridar a l'ordre a diversos parlamentaris per fer servir una llengua diferent de la castellana. Durant les legislatures de Jesús Posada i Celia Villalobos (PP) com a presidents del Congrés es van reprendre alguns diputats per no parlar en castellà. Tanmateix, amb Patxi López (PSOE) —que va ocupar el càrrec de gener a juliol del 2016— va haver-hi un canvi de criteri i tant els diputats catalans com els bascos o els gallecs van poder fer servir les «seves» llengües durant una part (molt breu) de les seves intervencions. Més endavant, les seves successores, Ana Pastor (PP) i Meritxell Batet (PSOE) tornarien a cridar a l'ordre a tots aquells diputats que no fessin servir exclusivament el castellà.

Un dels episodis més sonats va ser protagonitzat per Joan Tardà (ERC) l'any 2013. El diputat va voler intervenir en català com a protesta a la sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, que dictaminava l'obligació de canviar l'idioma a les aules catalanes si un dels alumnes ho demanava. L'aleshores President de la Cambra, Jesús Posada, va cridar-lo a l'ordre fins a tres vegades i, finalment, va decidir expulsar-lo de la tribuna i retirar-li la paraula tot aplicant l'article 104 del Reglament⁶.

Un altre episodi molt semblant a aquest, i més recent, es va produir el novembre del 2020 quan Meritxell Batet —l'actual Presidenta de la Cambra— va prendre la paraula a dos diputats. Així doncs, tant Albert Boltrán (CUP) com Néstor Negro (BNG) van ser advertits per la Presidenta davant la seva negativa de fer servir el castellà durant les seves intervencions a l'hemicicle i expressar-se, respectivament, en català i en gallec. Precisament, l'actual Presidenta, Meritxell Batet, també va protagonitzar un episodi similar i va ser represa per Ana Pastor per parlar català en adreçar-se a Carles Puigdemont.

⁶ Segons aquest article, «[a]l Diputado u orador que hubiere sido llamado al orden tres veces en una misma sesión, advertido la segunda vez de las consecuencias de una tercera llamada, le será retirada, en su caso, la palabra y el Presidente, sin debate, le podrá imponer la sanción de no asistir al resto de la sesión» (BOE-A-1982-5196: Art. 104).

En els dos episodis que acabem d'enumerar, tant el del 2013 com el del 2020, tenen un punt en comú i és que els presidents de la cambra, quan prohibeixen l'ús d'una llengua diferent de la castellana, fan referència al Reglament del Congrés. Així doncs, Jesús Posada adreça les següents paraules a Tardà: «le ruego que reflexione, que cumpla el Reglamento»; mentre que Batet diu a Boltrán que «por favor que pase a utilizar la lengua común de esta cámara, que es el castellano, y a la que nos debemos reglamentariamente». Aquestes dues intervencions dels presidents del Congrés són força interessants; atès que, com hem explicat abans, no hi ha cap article del Reglament relatiu a la política lingüística que ha de regir la Cambra. Per tant, no només apliquen un criteri subjectiu i personal en referència a la llengua que s'ha d'usar a l'hemicicle, sinó que justifiquen aquesta tria de llengua mitjançant una regulació inexistente.

Des que va ser aprovat el Reglament, se n'han fet tretze reformes parcials, tanmateix, cap d'aquestes modificacions proposa fer atenció al multilingüisme en aquesta institució. No obstant això, la resolució número 22 del 17 de maig de 2005 (BOE-A-2005-11458) «insta al gobierno español a [m]antener una posición de defensa del reconocimiento de las lenguas que tienen carácter cooficial en las Comunidades Autónomas» així com, afegeix que «se promoverá la utilización de estas lenguas en los órganos constitucionales». Malgrat tot, la promoció de l'ús d'aquestes llengües no s'ha aplicat *de facto*; o com a mínim, no s'ha aplicat amb la voluntat d'establir una equiparació real entre l'ús del castellà i la resta de llengües.

Davant d'aquest escenari, EH Bildu va defensar durant el primer trimestre de l'any 2021 una proposició no de llei sobre «la realitat plurilingüe i la igualtat lingüística»⁷, amb el suport d'ERC, Junts, PDeCAT, la CUP, el PNB, Podem, BNG, Més País i Compromís. Aquesta iniciativa, que ha comptat amb la col·laboració de fins a deu entitats⁸ que vetllen per llengües com el català, el basc, el gallec o l'asturià, demana que l'Estat «assumeixi la realitat plurilingüe» i que «garanteixi que l'administració de l'estat funcioni en les diferents llengües independentment de la seva localització física, entre altres, a les Corts

⁷ Vid. Annex *bbb*) Fotografia 16: Document de la presentació a la mesa de la proposició no de llei sobre la realitat plurilingüe i la igualtat lingüística.

⁸ Concretament, per l'Obra Cultural Balear, la Plataforma per la Llengua, Òmnium Cultural, el Ciemen, Acció Cultural del País Valencià, Escola Valenciana, Kontseilua, A Mesa pola normalización lingüística, Nogarà i Iniciativa pol asturianu.

Generals, els Tribunals Constitucional, Suprem i Audiència Nacional o organismes com l'Agència tributària o la Seguretat Social o altres empreses i entitats públiques». A més a més, aquest text també demana a l'Estat —entre moltes altres qüestions— que «estengui els deures i drets dels quals fins ara només s'ha beneficiat el castellà» perquè la resta de llengües «gaudeixin del mateix reconeixement i els seus parlants dels mateixos drets i deures que es reconeixen al castellà».

En qualsevol cas, aquesta proposició podria servir per posar fi a moltes de les qüestions problemàtiques que s'han esmentat fins ara i, per tant, seria una passa molt important en el camí a una gestió adequada del multilingüisme als òrgans centrals de l'Estat. Malgrat tot, aquest text va rebre els vots en contra del PSOE, del PP, de VOX i de Ciutadans; atès que van considerar que les propostes que s'hi feien eren «inconstitucionals».

No obstant això, aquesta no és la primera vegada que es fan propostes com aquestes que després no van enlloc. Com dona compte Francesch Pérez (2006: 272) la proposta resolució de la Cambra de 17 de maig de 2005 ja «va aprovar que el Govern promogués l'ús del català, del basc i el gallec en els òrgans constitucionals de l'Estat». Més concretament, a la proposta número 94 d'aquesta resolució es contempla la «materialización de un Estado plurilingüe», mitjançant l'impuls mesures necessàries com el fet de garantir la presència de les llengües oficials diferents del castellà a:

«La imagen institucional, [...] la producción documental, audiovisual y la destinada a Internet, y en todo tipo de material impreso por la Administración General del Estado, por los entes públicos y por empresas públicas y organismos autónomos, en los territorios con lengua oficial propia

Todos los documentos personales oficiales de los ciudadanos residentes en Comunidades Autónomas con lengua oficial propia y, en especial, en los pasaportes, permisos de trabajo, residencia y conducción, y en la futura tarjeta sanitaria europea».

Boletín Oficial de las Cortes Generales. VIII Legislatura. Núm. 204.

A més a més, s'hi contemplen els drets dels ciutadans a relacionar-se amb l'Administració General de l'Estat en qualsevol de les llengües oficials del territori dins la seva Comunitat Autònoma (a partir d'ara, CA). De la mateixa manera, aquesta resolució contempla el fet que els ciutadans puguin dirigir-se als òrgans centrals de l'Administració General de l'Estat en les llengües oficials diferents del castellà.

En particular, hi ha un espai en aquesta resolució en què es fa referència a l'ús de les llengües diferents del castellà al Congrés dels Diputats (i també al Senat, que analitzarem amb més profunditat al punt 3.2.. d'aquest treball). Així doncs, aquest document contempla que:

«[L]os ciudadanos, las personas jurídicas y las instituciones podrán dirigirse por escrito al Congreso y al Senado en cualquiera de las lenguas que, junto con el castellano, tengan carácter oficial en su Comunidad Autónoma. En este supuesto, siempre que sea preciso, la Cámara facilitará la traducción a efectos de su correspondiente tramitación.

El Congreso de los Diputados considera necesario que, en el marco del nuevo Reglamento de la Cámara, se reconozca expresamente en su articulado el derecho a utilizar las lenguas que tengan el carácter de oficiales en alguna Comunidad Autónoma, además del castellano, de forma gradual, abierta y flexible».

Boletín Oficial de las Cortes Generales. VIII Legislatura. Núm. 204.

Malgrat tot, com sabem i exposem en aquest treball, setze anys després, la majoria d'aquestes mesures no s'han acabat implementant; és a dir, que no ha reeixit la pretesa «materialització de la realitat plurilingüe» de l'Estat espanyol.

Altrament, si fem atenció als usos lingüístics als portals web del Congrés, podem observar-hi, també, grans mancances. L'única llengua en la qual estan disponibles la totalitat dels continguts que hi podem trobar és el castellà. Així doncs, encara que se'ns doni l'opció de triar la llengua en què volem consultar els materials que s'hi ofereixen, la majoria no estan traduïts. Més concretament, les llengües en què (suposadament) podem accedir als materials són les següents: anglès, català, basc i gallec⁹. Només amb això, ja podem adonar-nos que les llengües que tenen la condició de *modalitats lingüístiques* (és a dir, aquelles que no estan reconegudes com a llengües oficials de cap CA) no hi estan representades; aquest seria el cas, per exemple, de la llengua aragonesa o asturiana. D'altra banda, un aspecte positiu que cal destacar és que s'hi respecta la unitat de la llengua; és a dir, que no es fragmenta el català fent-ne la distinció amb el valencià o el balear.

Com deia, quan seleccionem la llengua en què volem consultar els materials, només es tradueixen les capçaleres. És a dir, que només s'ha dut a terme la traducció d'un primer nivell del portal i que, a mida que anem avançant per la interfície, deixem de trobar

⁹ Vid. *Annex a)*: Fotografia 1: Detall de la selecció de l'idioma a la pàgina web del Congrés dels Diputats.

continguts en català, gallec o basc. A més a més, els pocs continguts que estan disponibles en llengües no castellanes, presenten errors ortogràfics i gramaticals greus (sovint fruits d'una traducció literal o automàtica).¹⁰

Quant a la llengua de les sessions plenàries i a les sessions de les diferents comissions del parlament, es fa servir exclusivament el castellà —com ja havíem explicat—. No obstant això, ni els ordres del dia, ni els diaris de sessions¹¹, estan disponibles en una llengua que no sigui aquesta (la castellana). A més a més, tots els enregistraments i continguts audiovisuals tampoc disposen d'una versió doblada ni subtítols en cap altra de les llengües del territori nacional.¹²

Si ens fixem en les iniciatives legislatives que es duen a tramitació, veurem com també es processen en llengua castellana. Així doncs, ja siguin projectes de llei, proposicions de llei o proposicions de reforma dels Estatuts d'Autonomia, estan redactats en castellà (com podem observar als BOCG i als Diaris de Sessions). A més a més, a la pàgina web, no hi ha cap versió addicional disponible en una llengua que no sigui aquesta.¹³

Per acabar amb l'anàlisi dels usos lingüístics al Congrés dels Diputats, ens agradaria fer atenció a la llengua triada per a la redacció de les notes de premsa la qual és, novament, el castellà. Així doncs, una altra vegada, les llengües diferents de la castellana queden totalment bandejades dins d'aquesta Cambra.¹⁴

¹⁰ Vid. *Annexos b) i c)*: Fotografies 2 i 3, on hi trobem mostres de l'ús de llengües no castellanes a la pàgina web.

¹¹ Vid. *Annex d)* Document en línia 1, es tracta del diari d'una sessió plenària del Congrés dels Diputats.

¹² Vid. *Annexos e)- g)*: Fotografies 4 - 5 i Vídeo 1, que fan referència tant als usos lingüístics de les ordres del dia de les sessions plenàries i de comissions, com a l'enregistrament d'aquestes seccions.

¹³ Vid. *Annex h)* Document en línia 2, es tracta del Butlletí Oficial del Congrés dels Diputats, on hi apareix una proposta de reforma d'un Estatut d'Autonomia.

¹⁴ Vid. *Annex i) i j)* Fotografies 6 i 7; on s'hi mostren el cercador on hi apareixen totes les notes de premsa del mes de maig de l'any 2021, així com la nota de premsa del 14 de maig de 2021.

4.1.2. El Senat

Tal com esmenta l'article 69 de la CE, el Senat és «la Cámara de representación territorial» de l'Estat espanyol; consegüentment, s'hi hauria de materialitzar de forma clara el seu caràcter plurinacional i multilingüe. No obstant això, com veurem a continuació, la gestió que s'hi fa dels usos lingüístics no és del tot satisfactòria.

En aquest cas, podem observar com el Reglament de Cambra, tampoc no està disponible en cap altra llengua que no sigui el castellà. Per tant, ja d'entrada, l'atenció al multilingüisme és deficient. Malgrat tot, a diferència del Reglament del Congrés dels Diputats, en aquest cas sí que hi trobem referències explícites a les llengües que s'hi poden o que s'hi han de fer servir. Concretament, d'aquestes qüestions en parlen els articles següents:

En primer lloc, a l'article 11 bis s'hi contempla el dret del president de fer servir, durant la seva primera intervenció al ple de la Cambra, tant el castellà com qualsevol de les llengües que tinguin l'estatus d'oficialitat en alguna CA, d'acord amb el seu Estatut. No obstant això, s'hi afegeix que «en este supuesto, [és a dir, en cas que es faci servir una llengua diferent del castellà,] el contenido de dicha intervención será idéntico en las diferentes lenguas». Per tant, en cas que el president de la Cambra decidís de fer servir, per exemple, el català, en acabar la seva intervenció, hauria de traduir tot allò que hagués dit al castellà. Aquest fet, encara que mostra certa consideració envers la realitat multilingüe de l'Estat, no deixa de beneficiar i donar una situació de privilegi a la llengua castellana. (BOE A-1982-5196.).

Al cap i a la fi, que es puguin fer servir llengües diferents del castellà al Senat no vol dir que s'hi hagi instaurat un règim de múltiple oficialitat lingüística; atès que el català, el gallec o el basc no tenen la mateixa validesa i els mateixos efectes jurídics que el castellà. Quan els senadors —i en aquest cas, el president del Senat— fan servir el castellà, no se'ls exigeix cap mena de traducció, perquè aquesta és, *de iure* i *de facto*, l'única llengua oficial. El castellà és vàlid *per se*; en canvi, la resta de llengües, si no van acompanyades de la traducció al castellà, no són admissibles. Consegüentment, tornem a trobar-nos amb una relació de supeditació de les llengües no castellanès al castellà, que continua sent l'única llengua oficial i que no necessita cap traducció, mentre que el basc, el català i el gallec són llengües considerades complementàries, i no tenen cap valor per elles mateixes.

En segon lloc, trobem l'article 56 bis 7, que versa sobre les sessions de la Comissió General de les Comunitats Autònomes, les quals se celebren un cop l'any, abans que acabi el primer període de sessions, i tenen per objectiu fer un balanç de la situació «del Estado de las Autonomías». L'apartat segon d'aquest article (el 56 bis 7) va ser suprimit el 29 de juny de l'any 2005 amb la finalitat d'ampliar l'ús de «las lenguas cooficiales» al Senat (BOE A-1982-5196.):

«Las intervenciones que se produzcan **en esta sesión de la Comisión General** de las Comunidades Autónomas podrán realizarse en cualquiera de las lenguas que, con el castellano, tengan el carácter de oficiales en alguna Comunidad Autónoma, de acuerdo con la Constitución y el correspondiente Estatuto de Autonomía. En el Diario de Sesiones **se reproducirán todas íntegramente en castellano** y en la lengua en que se hayan realizado».

Boletín Oficial de las Cortes Generales. VIII Legislatura. Núm. 204.

Conseqüentment, s'hi va afegir un nou article (el 56 bis 9) segons el qual es va ampliar l'ús de les *llengües cooficials* a totes les intervencions que es fessin en totes les sessions i reunions de l'esmentada Comissió, i no només a la sessió preceptiva. Tanmateix, els canvis respecte de l'article eliminat són mínims i s'insisteix en la necessitat de traduir-ho tot al castellà:

«Las intervenciones que se produzcan **en las sesiones de la Comisión General** de las Comunidades Autónomas podrán realizarse en cualquiera de las lenguas que, con el castellano, tengan el carácter de oficiales en alguna Comunidad Autónoma, de acuerdo con la Constitución y el correspondiente Estatuto de Autonomía. En el Diario de Sesiones **se reproducirán íntegramente** en la lengua en que se hayan realizado y **en castellano**».

Boletín Oficial de las Cortes Generales. VIII Legislatura. Núm. 31 (a).

A més a més, es va afegir un apartat a l'article 191 —que fa referència als materials que seran publicats segons disposi la Mesa del Senat— el qual garanteix que si un senador presenta una moció, una interpel·lació o una pregunta en castellà «y **además** en una lengua que tenga el carácter de oficial en alguna Comunidad Autónoma, [...] la iniciativa se publicará también en esta lengua» (BOE-A-2005-11458).

Com també hem vist tant a l'article 56 bis 9 —en què s'explicita que al Diari de Sessions es reproduiran totes les intervencions «íntegramente en castellano y en la lengua en que se hayan realizado» (BOE-A-2005-11458)—, en aquest cas, tampoc no es considera que les llengües diferents del castellà siguin prou vàlides per ser usades sense la corresponent traducció al castellà. La redacció d'aquest segon apartat de l'article 191 amb la

construcció «y además» deixa ben clara la noció de complementarietat que caracteritza l'ús de les llengües no castellanes al Senat.

Uns anys més tard, el 2010, es va fer una nova reforma relativa a «el uso de las lenguas oficiales en las Comunidades Autónomas en la actividad de la Cámara», la qual va entrar en vigor el gener del 2011 i va incloure:

a) Un tercer apartat a l'article 20:

«**Junto a su texto en castellano**, los Senadores podrán utilizar cualquiera de las lenguas que tengan el carácter de oficiales en alguna Comunidad Autónoma de acuerdo con la Constitución y el correspondiente Estatuto de Autonomía para la presentación de escritos en el Registro de la Cámara».

Boletín Oficial de las Cortes Generales. IX Legislatura. Núm. 18 (h).

b) Un cinquè apartat a l'article 84:

«Los Senadores podrán intervenir en el Pleno, con ocasión del debate de las mociones, en cualquiera de las lenguas que tengan el carácter de oficiales en alguna Comunidad Autónoma de acuerdo con la Constitución y el correspondiente Estatuto de Autonomía».

Boletín Oficial de las Cortes Generales. IX Legislatura. Núm. 18 (h).

Per tant, i tal com recull la disposició addicional cinquena —afegida també mitjançant aquesta reforma del reglament—, es va pretendre emparar al Senat «el normal uso oral y escrito de cualquiera de las lenguas que tengan carácter de oficiales en alguna Comunidad Autónoma» (BOE-A-2010-12005.). Malgrat tot, l'ús que se'n fa (d'aquestes llengües) no és ben bé «normal»; sobretot, si per «normal» entenem equiparable al castellà.

D'altra banda, al Reglament, també s'hi fan consideracions lingüístiques a la disposició addicional quarta —la qual forma part de la primera versió (la del 1994), i no de la reforma del 2010 que tot just comentàvem—. Així doncs, en aquest apartat es contempla el dret dels ciutadans i de les institucions de dirigir-se al Senat en qualsevol de les llengües que reconegudes com a oficials a la CA de la qual són «tradicionals». De manera que, això significaria que els ciutadans i les institucions aragoneses no podrien dirigir-se en català al Senat; atès que en aquesta CA —com ja hem esmentat anteriorment— el català no rep tracte de «llengua oficial», sinó de «modalitat lingüística». Aquesta qüestió, consegüentment, (de)limita encara més l'ús de les llengües no castellanes als òrgans centrals de l'Estat. Endemés, també dins d'aquesta disposició addicional, s'esmenta —

altra vegada— que en cas de fer servir llengües com el català, el gallec o el basc, «la Cámara facilitará la traducción a efectos de su correspondiente tramitación» (BOE-A-1994-10830).

A tall de recapitulació, ens sembla destacable esmentar que, avui en dia, el català, el gallec o el basc només es puguin fer servir en els contextos següents — i sempre que estiguin acompanyats de la seva traducció al castellà—:

- a) Durant la primera intervenció del President del Senat davant el Ple de la Cambra.
- b) A les intervencions que es produeixin durant les sessions de la Comissió General de les Comunitats Autònomes.
- c) A les intervencions que tinguin lloc al durant el debat de mocions.
- d) En la publicació d'iniciatives.
- e) En la presentació d'escrits en el Registre de la Cambra per part dels senadors.
- f) En els escrits que els ciutadans i les institucions dirigeixin al Senat.

Per aquests motius, la presència de les llengües diferents de la castellana al Senat és, certament, minsa; sobretot si comparem aquests usos amb els del castellà, que és la llengua majoritària, la llengua usada «per defecte». Altrament, les llengües que no han obtingut aquest estatus d'oficialitat per part de cap CA —i que per tant, com ja hem explicat, quedarien agrupades dins de la denominació de *modalitats lingüístiques*— no tenen cap mena de reconeixement ni presència en aquesta Cambra.

Així doncs, trobem que l'ús que s'hi fa d'aquestes llengües no pretén pas i queda lluny de ser oficial. L'única llengua que realment funciona d'acord amb aquests paràmetres és el castellà; atès que si realment es considerés que el català, el basc o el gallec fossin oficials, podrien ser usades en la mateixa mesura i condicions que el castellà —això és: amb més freqüència, sense limitacions, i sense la necessitat de ser traduïdes—.

Durant les darreres legislatures, de la mateixa manera que hem vist en relació amb Congrés dels Diputats, s'han esdevingut situacions i moments de tensió per motius lingüístics a la Cambra Alta:

En primer lloc, podem recordar com el 2018, durant la sessió en què els senadors prenién possessió dels seus càrrecs, es va viure un moment tens entre l'aleshores President del Senat, Pio García Escudero (PP), i la senadora Mireia Cortés (ERC). Com hem vist a en analitzar la política lingüística del Senat —estipulada al reglament—, l'ús de les llengües no castellanés queda restringit a determinades situacions, entre les quals no hi figura el jurament del càrrec. Tanmateix, la senadora d'ERC va decidir jurar lleialtat a la CE en català. Per aquest motiu, el President la va tallar i advertir, en diverses ocasions, perquè ho fes en castellà: «debe jurar el cargo en castellano». Finalment, després d'un llarg d'estira-i-arrotonsa, Cortés va accedir a jurar el càrrec en la llengua que se li demanava, d'acord amb el Reglament vigent, després d'haver-ho fet en català¹⁵.

En segon lloc, l'altre esdeveniment que ens agradaria destacar és, segurament, el més recent —o com a mínim, el més recent del qual en tenim constància—. Es tracta de la intervenció que l'aleshores ministra de Treball i Economia Social, Yolanda Díaz (PSOE) va intentar fer en gallec. En començar la seva intervenció, mitjançant la qual pretenia donar resposta al senador Xosé Manuel Barreiro (PP), la Presidenta de la Cambra Pilar Llop Cuenca (PSOE) va tallar el seu discurs per recordar-li el Reglament. Com hem esmentat anteriorment, i com explicita Llop, només s'hi preveu l'ús de les llengües diferents de la castellana durant els debats de mocions —i no en les sessions de control al govern, com era el cas—: «no está prevista la intervención en lenguas distintas del castellano»¹⁶. En aquest cas, la ministra no va oposar cap tipus de resistència i, tot seguit, va canviar de llengua i acabar el seu parlament en castellà.

Aquestes situacions són una clara mostra que, malgrat la darrera reforma del reglament, i contradictòriament al que s'hi esmenta, no es pot afirmar que quedin garantits «el normal uso oral y escrito de cualquiera de las lenguas que tengan carácter de oficiales» (BOE-A-2010-12005).

Per aquest motiu és que, el 17 de desembre del 2020, el portaveu de Junts per Catalunya al Senat, Josep Lluís Cleries i González, a l'empara de l'article 108 del Reglament del Senat, va presentar una proposició de reforma per la qual es pretenia modificar l'article

¹⁵ A Vid. *Annex k*) Vídeo 2: Intent de jurar lleialtat a la Constitució Espanyola en Català.

¹⁶ A Vid. *Annex l*) Vídeo 3: Intent d'usar el gallec al Senat.

84.5 i la disposició addicional cinquena amb l'objectiu d'integrar totalment de les llengües que són oficials a alguna CA. Així doncs, en cas d'aprovar-se la reforma, els articles esmentats quedarien redactats de la següent manera:

a) Article 84.5:

«Los senadores podrán intervenir en los plenos, en las comisiones y en toda la actividad parlamentaria en cualquiera de las lenguas que tengan el carácter de oficiales en alguna Comunidad Autónoma de acuerdo con la Constitución y el correspondiente Estatuto de Autonomía».

Boletín Oficial de las Cortes Generales. XIV Legislatura. Núm. 124.

b) Disposició addicional 5ª:

«El Senado, como cámara territorial, ampara el normal uso oral y escrito de cualquiera de las lenguas que tengan el carácter de oficiales en alguna Comunidad Autónoma en las siguientes actividades de la Cámara:

- En todas las intervenciones de las actividades parlamentarias de la Cámara Alta, ya sea en los plenos, las comisiones y otras actividades parlamentarias.
- En las publicaciones de iniciativas cuando sean presentadas en cualquiera de la[s] lenguas oficiales en alguna Comunidad Autónoma.
- En la presentación de escritos en el Registro de la Cámara por parte de los senadores y senadoras.
- En los escritos que los ciudadanos y las instituciones presenten al Senado».

Boletín Oficial de las Cortes Generales. XIV Legislatura. Núm. 124.

En conseqüència, si s'acabés aprovant aquesta proposició —la qual encara es troba pendent de consideració—, l'atenció al multilingüisme seria més satisfactòria. En aquest cas, com hem vist, no s'esmenta la necessitat de traduir les intervencions al castellà; encara que, aquestes modificacions, no donen compte de la supressió o alteració de cap d'aquestes pautes dels articles vigents (com per exemple, a l'apartat tercer de l'article 20 —afegit amb la reforma del 2010—, on ja havíem comentat que apareix l'especificació «[j]unto a su texto en castellano», en relació amb la presentació d'escrits al registre de la Cambra). De forma que, no acabaria de quedar clar si l'ús de les llengües no castellanés quedaria condicionat, en algun cas, per la posterior traducció de la intervenció al castellà, o si realment tindrien la mateixa validesa i els mateixos efectes jurídics —i, consegüentment, passarien a ser *de facto* oficials al Senat—.

En qualsevol cas, en aquesta darrera reforma hi trobem a faltar l'explicitació de l'estatus d'oficialitat d'aquestes llengües a la Cambra Alta. És a dir, que en el cas que, *de facto*, rebessin el mateix tracte que el castellà; s'hauria de poder incloure, *de iure*, la condició d'aquestes llengües al Reglament i afegir que hi esdevenen oficials, juntament amb el

castellà —de la mateixa manera que a l'article 3.2. de la CE s'explicita que esdevenen oficials a les CCAA d'acord amb els seus Estatuts—.

D'altra banda, i com també hem mencionat anteriorment, caldria donar certa empara a totes les llengües del territori que encara no han sigut contemplades en cap de les reformes del Reglament; és a dir, les llengües que —com l'asturià o l'aragonès—no han sigut reconegudes com a oficials pels Estatuts de les CCAA d'on són tradicionals i que, consegüentment, reben el tracte de *modalitats lingüístiques*. Per tant, les noves reformes del Reglament haurien de gestionar la situació de les anomenades *modalitats*, perquè també poguessin tenir, en menor o major mesura, algun tipus de presència a la Cambra de representació territorial.

Deixant enrere les qüestions relatives al reglament, passarem a analitzar els usos lingüístics als llocs web del Senat. En primer lloc, només accedir-hi ens adonem que —de la mateixa manera que havíem observat en analitzar la gestió lingüística del Congrés— l'única llengua en què són accessibles tots els continguts és el castellà, que també és la llengua en què està configurada per defecte. Encara que també ens dona l'opció de triar la llengua en què volem accedir als continguts del portal web, gran part de la informació només la trobem en castellà. Malgrat tot, sí que és cert que, en comparació amb la pàgina web del Congrés dels Diputats, hi ha molt més material i informació en llengües no castellanès.

Més concretament, les llengües en què (suposadament) podem accedir als materials són les següents: anglès, basc, català, gallec i valencià¹⁷. És a dir, que la Cambra de representació territorial de l'Estat no respecta la unitat de la llengua catalana i diferencia entre català i valencià, considerant-les llengües diferents. Aquest fet, realment, és més aviat simbòlic; ja que, evidentment, com es tracta de varietats lingüístiques de la mateixa llengua, no hi ha gaire canvis d'una versió a l'altra.¹⁸ A més a més, de les opcions de llengües que se'ns ofereixen també trobem interessant destacar aquelles que no hi apareixen; és a dir, altra vegada, aquelles llengües que no tenen la condició d'oficials a cap CA.

¹⁷ Vid. *Annex m*): Fotografia 7: Detall de la selecció de l'idioma a la pàgina web del Senat.

¹⁸ Vid. *Annex n*): Fotografia 8: Comparació de les versions en català i valencià del lloc web del Senat.

En aquest cas, com dèiem, la traducció de la pàgina web ha sigut més exhaustiva i no només trobem traduïts els títols i les capçaleres de les interfícies. Malgrat tot, com més específic és el contingut, menys probable és que estigui disponible en una llengua no castellana. Això passa, sobretot, amb els documents que hi han estat publicats. A més a més, quan ens movem pels diversos nivells de la pàgina web, ens trobem amb errors ortogràfics i de traducció. Per exemple, si en entrar al portal escollim com a opció el català, a vegades, en accedir a alguns continguts, no els trobem en català, sinó en gallec. Tot plegat mostra dues coses: la primera, la manca de dedicació en la traducció a les llengües no castelles; i la segona, el desconeixement, no només de la normativa d'aquestes llengües, sinó de les llengües en si —ja que sovint no són capaços de distingir-les—. ¹⁹

Per precisar, podem fer atenció a les publicacions oficials de la Cambra Alta. D'una banda, trobarem els Butlletins Oficials de les Corts Generals del Senat, els quals estan redactats íntegrament en castellà.²⁰ D'altra banda, pel que fa als Diaris de Sessions també els trobem redactats majoritàriament en castellà.²¹ Fins i tot quan es tracta dels Diaris de Sessions de la Comissió de les Comunitats Autònomes, on els senadors poden intervenir en qualsevol de les llengües considerades oficials a alguna CA. Com hem esmentat en comentar els canvis del Reglament, encara que *de iure* tenen el dret de fer servir les llengües no castelles, la tendència habitual és fer servir el castellà.²² D'entre les llengües no castelles, la més usada és el català. Recordem també que els senadors poden fer servir aquestes llengües durant les mocions de les sessions plenàries i aquí és on més n'hem notat l'ús. Aquest fet queda reflectit, per descomptat, als Diaris de Sessions. No obstant això, encara que es reproduïxin les intervencions íntegrament en la llengua en què s'han dut a terme, a continuació hi apareix, sempre en cursiva, corresponent traducció al castellà.²³

¹⁹ Vid. Annex o) Fotografia 9: Confusió entre català i gallec a la pàgina web del Senat.

²⁰ Vid. Annex p) Document en línia 3: Llengua de redacció dels Butlletins Oficials de les Corts Generals del Senat.

²¹ Vid. Annex q) Document en línia 4: Llengua de redacció dels Diaris de Sessions del Senat

²² Vid. Annex r) Document en línia 5: Llengua de redacció dels Diaris de Sessions de la Comissió de les Comunitats Autònomes.

²³ Vid. Annex s) Document en línia 6: Usos i tries lingüístiques durant les mocions al Senat.

Quant a l'activitat parlamentària d'actualitat, des del portal web podem accedir tant a les lleis que es troben en tramitació²⁴ pel Senat (i pel Congrés dels Diputats), com a aquelles que ja han sigut aprovades i publicades al BOE²⁵. En ambdós casos, només les trobarem disponibles en llengua castellana. Altrament, la secció on s'exposen totes les notícies més rellevants de l'actual legislatura, està íntegrament i exclusiva en castellà: ni els titulars ni el cos de les notícies està traduït a cap de les llengües que s'ofereixen com a opcions.²⁶

Si fem un cop d'ull als materials relatius a les sessions plenàries, ens adonarem que la llengua majoritària (per no dir única) és el castellà. En primer lloc, podem notar com les actes només estan redactades en castellà. Encara que l'activitat al Senat es du a terme pràcticament exclusivament en castellà, la traducció de les actes és una qüestió que no alteraria el funcionament de la Cambra i mostraria certa deferència i atenció envers les llengües castellanques. Sobretot si tenim en compte que quan es tracta de reproduir una intervenció en una llengua com el català, el basc o el gallec, sí que se'n proporciona la versió en castellà.

En segon lloc, pel que fa a l'enregistrament audiovisual²⁷ de les sessions plenàries, podem destacar-ne un parell de qüestions. D'una banda, que en els casos en què els senadors poden fer servir, d'acord amb el Reglament, llengües diferents de la castellana —com durant les mocions— s'ha doblat l'àudio al castellà. El problema d'aquesta qüestió és que, encara que ho vulguem, no podem accedir al contingut en versió original; és a dir, que només podem accedir a l'àudio en castellà. Aquesta és una altra manera d'invisibilitzar l'ús i la presència —ja de per si escassa— del català, el basc i el gallec al Senat. D'altra banda, el fet que només s'hagin doblat aquests fragments al castellà i que, en general, els enregistraments de les sessions no estiguin doblats ni subtitulats en

²⁴ Vid. Annex t) Document en línia 7: Exemple dels usos lingüístics en la redacció dels documents de les lleis en tramitació.

²⁵ Vid. Annex u) Documents en línia 8: Exemple dels usos lingüístics en la redacció dels documents de les lleis aprovades i publicades al BOE.

²⁶ Vid. Annex v) Fotografia 10: Usos lingüístics en la redacció de les notícies sobre l'actualitat parlamentària a la pàgina web del Senat.

²⁷ Vid. Annex w) Vídeo 4: Emissió en diferit de la sessió plenària del Senat del 26 de maig de 2021. A partir del minut 53 la senadora Cortés és doblada al castellà mentre parla català.

llengües no castellanès, mostra altra vegada un tracte diferencial i desigual entre les diverses llengües del territori espanyol.

Per finalitzar amb els usos lingüístics relacionats amb l'activitat parlamentària, cal que fem atenció a les sessions de la Diputació Permanent. Durant aquestes sessions, com preveu el Reglament, es fa servir exclusivament el castellà. De la mateixa manera que hem vist que passa amb les sessions plenàries, tant els Diaris de Sessions²⁸ com els enregistraments audiovisuals²⁹ només estan disponibles en castellà.

Finalment, el portal web del Senat disposa d'una secció destinada a l'atenció a la ciutadania, mitjançant la qual s'hi poden fer arribar queixes, suggeriments, així com sol·licitar qualsevol tipus d'informació —sempre que pugui ser facilitada d'acord amb el Reglament—. En qualsevol cas, s'ofereixen diverses vies de comunicació (telèfon, correu electrònic i formularis en línia). Segons amb les normes sobre l'administració parlamentària, els ciutadans tenen el dret de dur a terme aquestes consultes en qualsevol llengua que tingui l'estatus d'oficialitat a alguna CA: «[l]os solicitantes de información podrán dirigirse al Senado en cualquier lengua que, con el castellano, tenga el carácter de oficial en alguna Comunidad Autónoma» (BOCG 2014: 370). En aquest sentit, a través de la pàgina web del Senat, s'ofereix la possibilitat d'omplir els formularis en línia en qualsevol de les llengües ja esmentades.³⁰ No obstant això, després de trucar als telèfons que apareixen a la pàgina web, hem pogut constatar que no se'ns ha atès en llengua catalana,³¹ ja que no tenien constància que teníem el dret de fer-ho, ni tampoc tenien la competència lingüística per a poder-ho fer:

ACS	Perdone, perdone, perdone... ¿me puede hablar en castellano?
ACS	Porque no la entiendo muy bien...
MGM	[Aaah...]
ACS	[¿Me puede hablar en castellano?

²⁸ Vid. Annex x) Document en línia 9: Llengua de redacció dels Diaris de Sessions de la Diputació Permanent.

²⁹ Vid. Annex y) Vídeo 5: Emissió en diferit de la sessió plenària del Senat del 8 de gener de 2020.

³⁰ Vid. Annex z) Fotografia 11: Usos lingüístics en els formularis d'atenció a la ciutadania de la pàgina web del Senat.

ACS ¿perdone?]
MGM Sí, em...no... mmh... no em pot atendre en català?
ACS Eeh... pues, no...
ACS Nosotros atendemos en castellano...³²

Les persones que ens han atès ens han demanat que ens hi adrecéssim per correu electrònic o a través del formulari del web, on segurament sí que podríem fer servir qualsevol llengua no castellana (sempre que tinguéssim caràcter d'oficial a alguna CA).

³² Vid. Annex *aa*) Transcripció 1: Trucada al departament d'atenció a la ciutadania del Senat.

4.2. Usos i tries lingüístiques al poder executiu

4.2.2. El Govern

Com estipula l'article 97 de la CE, el govern d'Espanya és l'encarregat de dirigir la política interior i exterior, l'Administració civil i militar i la defensa de l'Estat. Conseqüentment, exerceix la funció executiva i la «potestat reglamentària» (CE, 1978: 30), d'acord amb la CE i les lleis de l'Estat. Altrament, i segons l'article 98 de la CE, el govern està confegit pel President, pels Vicepresidents, pels ministres i per la resta de membres que estableixi la llei. Així doncs, un cop hem aclarit a què ens referim quan esmentem el «govern» en aquest treball, analitzarem els usos i les tries lingüístiques que s'hi duen a terme.

Primerament analitzarem les tries lingüístiques de l'actual President del govern, Pedro Sánchez-Castejón (PSOE), que ocupa el càrrec des de juny del 2018. No hi ha cap llei o cap norma que marqui quines llengües ha de dominar el President de l'Estat espanyol; o com a mínim, no n'hi ha cap d'específica. En aquest sentit, cal que recordem que el president, en tant que ciutadà espanyol, i segons l'article 3.1. de la CE, «té el deure de conèixer» l'única llengua oficial de l'Estat: el castellà.

Com ja hem esmentat a l'apartat anterior —en referència a les llengües que es poden (o no) fer servir a les Corts Generals— el President tindria els mateixos drets i deures lingüístics que la resta de diputats i senadors. A més a més de les sessions parlamentàries, el President del govern sovint ha de comparèixer en rodes de premsa, en les quals ha parlat sempre en castellà. Tanmateix, com que —d'entre les llengües del territori— només sap parlar la castellana, és l'única que fa servir.

També és per aquest motiu, és a dir, per la manca de competència lingüística en català, basc o gallec és que, quan ha hagut d'assistir a un acte en algun dels territoris d'on són tradicionals aquestes llengües, ha fet servir el castellà.³³ D'altra banda, en les ocasions que ha hagut de representar l'Estat internacionalment³⁴, ha optat per fer servir o bé

³³ Vid. Annexos *bb)* – *dd)*, Vídeos 6- 8: Acte de Pedro Sánchez a Catalunya el juny de 2021, a Vigo el juny de 2016 i a Bilbao el juliol del 2020.

³⁴Vid. Annexos *ee)* i *ff)*, Document en línia 10 i Vídeo 9: Intervenció de Pedro Sánchez amb el primer ministre libi.

l'anglès, o bé el francès, o bé —de nou— el castellà; és a dir, les tres úniques llengües que domina.

Com esmentàvem a l'inici d'aquest apartat, el govern està format també pel Consell de Ministres i les Vicepresidències. Des del portal web del govern, podem accedir a les transcripcions i els enregistraments de les rodes de premsa posteriors als consells de ministres, mitjançant les quals podem analitzar els usos i les tries lingüístiques dels ministres i vicepresidents. En ambdós casos, tant les transcripcions com els enregistraments, només els trobem disponibles en llengua castellana —que és en la llengua en què es desenvolupen aquestes rodes de premsa—. Això és que ni les transcripcions es tradueixen a cap de les llengües no castellanès, ni en els enregistraments audiovisuals s'ofereix l'opció de disposar de subtítols o doblatge en català, gallec o basc.³⁵

Per acabar, cal que fem atenció al contingut general que trobem al lloc web oficial del govern d'Espanya el qual, només aparentment, està disponible en les llengües següents: anglès, castellà, català, basc, gallec i valencià. Consegüentment, i de la mateixa manera que hem constatat amb l'anàlisi del Senat, en aquest cas, també es practica secessionisme lingüístic i es diferencia entre català i valencià³⁶ a l'hora d'escollir la llengua en què volem disposar dels continguts que s'hi han publicat. En aquesta ocasió, però, d'una versió a l'altra sí que hi apreciem més canvis. A més a més, la pàgina web, en alguns casos, dona l'opció d'accedir a les àudio-descripcions d'alguns dels materials, en les quals també hi apareixen el català i valencià com si fossin llengües diferents.

No obstant això, la majoria dels continguts no estan realment disponibles en una llengua que no sigui el castellà³⁷ i, de la mateixa manera que hem vist en els casos del Congrés dels Diputats i del Senat, com més concret és el contingut, més probable és que no el

³⁵ Vid. Annexos *gg*) i *hh*), Document en línia 11 i Vídeo 10: Roda de premsa posterior al Consell de Ministres del 8 de juny de 2021.

³⁶ Vid. Annex *ii*) Fotografia 12: Detall de la selecció de l'idioma a la pàgina web del Govern espanyol.

³⁷ Vid. Annexos *jj*) i *kk*), Fotografies 13 i 14. Manca de traducció dels continguts de la pàgina web del Govern espanyol.

trobem traduït a les llengües no castellanes. Altrament, en aquest portal web també hi trobem, molt sovint, errades ortogràfiques i de traducció.³⁸

En definitiva, de les anàlisis que hem dut a terme fins ara, el govern és — potser i per ara—l'òrgan que gestiona de forma més negligent la diversitat lingüística de l'Estat espanyol; atès que, tret d'alguns materials que podem trobar als portals web, les seves actuacions i el seu funcionament és, majoritàriament, monolingüe en castellà.

4.2.3. Cap d'estat i casa reial

Al títol segon de la CE és on es disposen els articles relatius a la Corona, d'entre els quals podem destacar-ne el 56 en què s'estipula que el Rei és el Cap de l'Estat. Conseqüentment, és qui «arbitra» i «modera» el funcionament de les institucions i qui assumeix «la más alta representación del Estado» en les relacions internacionals. Altrament, l'article 57 estableix que la Corona espanyola és hereditària i que el príncep hereu disposarà el títol nobiliari de «Príncep d'Astúries», juntament als que corresponen als primogènits del Regne de Castella, la Corona d'Aragó i el Regne de Navarra. A continuació, doncs, analitzarem quins són els usos i les tries lingüístiques del màxim representant de l'Estat espanyol —el Rei— i de la seva hereva —la Princesa d'Astúries i de Girona—.

En primer lloc, pel que fa al rei, resulta complicat determinar quines llengües parla realment; atès que no trobem massa informació oficial al respecte. Tanmateix, les llengües que sabem del cert que sap parlar són castellà, francès i anglès; les quals hauria obtingut durant la seva formació acadèmica —la qual va cursar a Espanya, al Canadà i als Estats Units—. En diverses ocasions s'ha insinuat que amb la seva mare, Sofia de Grècia, parla en anglès i, molt probablement, també en alemany; que és una de les llengües que la qui fou Reina d'Espanya domina perfectament —atès que, realment, la casa de Glücksburg, de la qual forma part, té el seu origen a Alemanya—.

Altrament, el seu domini de les «altres llengües espanyoles» com serien el català, el gallec o el basc, és una qüestió més difícil de determinar. Segons fonts d'informació no oficials, sap parlar aquestes tres llengües en un nivell bàsic, més fluidament el català i el gallec que no pas el basc. Tanmateix, i encara que en algunes ocasions ha pronunciat discursos

³⁸ Vid. Annex II) Fotografia 15: Errors ortogràfics en les versions de la pàgina web en llengua no castellana.

en llengües no castellanes, no garanteix que hi sigui lingüísticament competent; atès que podria haver-ne tingut el suport de la transcripció fonètica. Si observem els seus discursos, veurem com només ha fet servir aquestes llengües quan ha realitzat algun acte als territoris de les quals són tradicionals; això és que si parla català ho fa quan és Catalunya, gallec quan és a Galícia i basc quan és al País Basc.

Per exemple, durant l'acte d'entrega dels Premis Princesa de Girona, que se celebra anualment a Catalunya des de l'any 2009, sol fer una part del seu discurs en català i en anglès; tot i que la majoria del discurs és vertebrat en castellà.³⁹

En l'idioma en què menys se l'ha sentit parlar és el basc. Tanmateix, tenim constància que l'any 2013 a la Universitat de Navarra va fer part del seu discurs en aquesta llengua, durant el Foro de empleo Tecnun.⁴⁰ No obstant això, va ser molt criticat per la seva poca fluïdesa i per la quantitat d'errors que va cometre. Per aquesta raó, i per la brevetat del fragment pronunciat, ens atrevirem a dir que —com a mínim en aquell moment— el seu domini de l'eusquera era molt baix.

D'altra banda, també ha fet servir el gallec en alguna ocasió durant els seus actes a Galícia. Un exemple d'això fou la celebració de la missa de l'any 2014 a la Catedral de Santiago⁴¹ durant el dia de l'Apòstol, patró d'Espanya. En aquesta ocasió, va demostrar més competència lingüística de la qual havia mostrat l'any anterior parlant basc.

En qualsevol cas, com hem pogut observar, en cap cas fa servir aquestes llengües de manera exclusiva en els seus discursos. Així doncs, els comença i els acaba en castellà, la llengua que els vertebrava i la llengua que hi té un paper principal. Així, el català, el basc i el gallec, tenen un rol semblant al que pot tenir-hi l'anglès, una llengua que també s'hi sol incloure. És a dir, que realment no s'hi dona massa importància ni protagonisme. En definitiva, ni tan sols en aquests contextos, són la llengua per defecte, la no marcada; i més aviat, tenen una funció complementària i propagandística, per acabar disfressar la seva intervenció d'una falsa atenció i deferència envers el territori on es troba.

³⁹ Vid. Annexos *mm*) i *nn*), Vídeos 11 i 12: Intervencions de Felip VI a la cerimònia d'entrega dels Premis Princesa i Princesa de Girona dels anys 2016 i 2019.

⁴⁰ Vid. Annex *oo*) Vídeo 13: Intervenció de Felip VI a la Universitat de Navarra l'any 2013.

⁴¹ Vid. Annex *pp*) Vídeo 14: Intervenció de Felip VI a la Catedral de Santiago de Compostela l'any 2014.

Altrament, en les ocasions en què s'ha d'adreçar a tota la ciutadania de l'Estat espanyol, fa servir únicament i exclusiva el castellà. Un dels exemples més evidents d'això són els tradicionals discursos de Nadal, que només són emesos en castellà i en què no hi ha disponibles ni doblatge ni subtítols en les diverses llengües del territori. L'únic moment d'aquests discursos en què fa servir llengües diferents de la castellana és al comiat en què desitja unes bones festes als ciutadans espanyols en basc, català i gallec: «eguberri on, bon nadal, boas festes»⁴². Un altre exemple de discurs en què es va dirigir a tots els espanyols va ser el que va dur a terme el 3 d'octubre del 2017, dos dies després del referèndum d'autodeterminació que es va celebrar a Catalunya sense el vist-i-plau de l'Estat espanyol. També en aquesta ocasió només va fer servir el castellà, mentre recordava el ferm compromís de la corona amb la Constitució, la democràcia i la CE. Fins i tot en dirigir-se en exclusiva als ciutadans de Catalunya, ho va fer en castellà. Així doncs, en un moment històricament tan tens, en el qual no va ser conciliador amb el fons del seu missatge, tampoc ho va ser amb la forma.

Per finalitzar amb l'anàlisi dels usos de la figura del rei, creiem que és oportú comentar que, en les ocasions que s'ha hagut de dirigir a la comunitat internacional, l'hem vist pronunciar discursos en anglès, francès, portuguès, així com també en castellà.⁴³

Pel que fa a la Princesa d'Astúries, sabem que és bilingüe en castellà i anglès, i encara que no se sap del cert quin és exactament el seu nivell de francès, es creu que és força fluid; atès que al centre on s'ha escolaritzat (el col·legi Santa María de los Rosales de Madrid) els alumnes tenen l'opció d'aprendre'l a partir dels deu anys, com una assignatura optativa juntament amb l'alemany i el xinès —llengües que, probablement, també està aprenent—. D'altra banda, també s'ha esmentat en diverses ocasions que rep classes particulars de català, gallec i basc; tot i que no sabem ni fins a quin punt això és cert ni quin nivell ha adquirit en aquestes llengües.

Atès que la Princesa Leonor és encara molt jove, no l'hem sentida parlar gaire públicament i això dificulta la tasca d'analitzar-ne els usos i les tries lingüístiques.

⁴² Vid. Annexos *qq)* i *rr)*, Vídeos 15 i 16: Discursos de Nadal de Felip VI dels anys 2019 i 2020.

⁴³ Vid. Annexos *ss)- uu)*, Vídeos 17- 19: Discurs Felip VI a la sessió plenària de la XXVI Cimera Iberoamericana, a l'Assemblea Francesa i una recopilació de fragments de discursos en diverses llengües.

Tanmateix, durant les seves darreres aparicions, hem pogut ser testimonis del seu domini lingüístic en diverses llengües.

El seu primer discurs el va pronunciar l'octubre del 2019 durant els premis Princesa d'Astúries⁴⁴. En aquesta ocasió, es va dirigir exclusivament en castellà i en anglès als premiats i als membres de la Fundació. Un any més tard, també en aquest principat, durant els seus parlaments en motiu de les edicions del 2020 dels premis Princesa d'Astúries⁴⁵ i Poble Exemplar d'Astúries⁴⁶, vam sentir-la fer servir exclusivament el castellà. Així doncs, en cap d'aquestes ocasions va decidir fer servir la llengua asturiana —la qual, com hem explicat, seria considerada modalitat lingüística en no disposar de la consideració de llengua oficial d'acord amb l'Estatut del territori—.

També creiem convenient comentar el seu discurs del novembre del 2019, durant l'acte d'entrega dels Premis de la Fundació Princesa de Girona⁴⁷, el qual trobem interessant en tant que s'esdevé a Catalunya; és a dir, a un territori en què el castellà comparteix el règim d'oficialitat amb una altra llengua, el català. En aquest cas, doncs, decideix començar el seu parlament en castellà i, tot seguit, pronunciar unes paraules en anglès i dir una frase en àrab. A continuació, el cos del missatge —en què fa referència a Catalunya, així com a la Fundació que acull l'acte— el pronuncia amb un català molt fluid. Finalment, s'acomiada dels qui l'escolten en castellà i en anglès. Aquesta conducta i aquestes tries lingüístiques recorden molt a les que tot just hem comentat en fer referència al seu pare —segurament perquè, al cap i a la fi, tenen els mateixos assessors—. A més a més, ens agradaria insistir en el fet que els tries que fa no són aleatòries i que els moments en què decideix fer una llengua o una altra estan carregats de significat. El fet de fer servir el català per adreçar-se als ciutadans de Catalunya, per parlar de la seva història i cultura, té com a objectiu mostrar-hi certa deferència i és, en certa manera, una forma de mostrar-s'hi més propera. No obstant això, tot i fer-los-hi una atenció, el discurs es vertebrava en

⁴⁴ Vid. Annex vv) Vídeo 20: Discurs de la Princesa Leonor als Premis Princesa d'Astúries l'octubre de 2019.

⁴⁵ Vid. Annex ww) Vídeo 21: Discurs de la Princesa Leonor als Premis Princesa d'Astúries l'octubre de 2020

⁴⁶ Vid. Annex xx) Vídeo 22: Discurs de la Princesa Leonor als Premis Poble Exemplar 2020 (Somao).

⁴⁷ Vid. Annex yy) Vídeo 23: Discurs de la Princesa Leonor als Premis Princesa de Girona al novembre del 2019.

castellà, la llengua amb què comença i acaba, la llengua no marcada, i la que fa servir sense cap tipus d'implicació.

Finalment, de la mateixa manera que el seu pare, en les ocasions en les quals s'ha hagut de dirigir a la població espanyola en general, ho ha fet únicament i exclusiva en castellà. Un parell d'exemples d'això serien: d'una banda, la lectura pública d'uns fragments de la CE que va dur a terme l'octubre del 2019 a l'Institut Cervantes⁴⁸; i d'altra banda, el missatge que va enviar el juliol del 2020 als nens i joves espanyols durant la pandèmia⁴⁹.

⁴⁸ Vid. Annex *zz*) Vídeo 24: Discurs de la Princesa Leonor a la seu de l'Institut Cervantes, l'octubre del 2019, amb motiu del quaranta aniversari de la CE.

⁴⁹ Vid. Annex *aaa*) Vídeo 25: Missatge de la Princesa Leonor als joves durant la pandèmia de la covid-19, el juliol del 2020.

5. CONCLUSIONS

5.1. *Sobre el poder legislatiu*

En primer lloc, pel que fa al Congrés dels Diputats, hem pogut veure com no fer política lingüística és també una forma de fer política lingüística. Aquesta idea ja la recollien Boix i Vila (1998: 274) que expliquen com, molt sovint, les polítiques lingüístiques es poden caracteritzar per «l'absència de decisions o intervencions explícites». En aquest sentit, com que al Reglament del Congrés no s'hi fan especificacions sobre les llengües que s'hi poden fer servir, s'ha assumit que la llengua prescriptiva, d'acord amb el mandat constitucional, és el castellà. Per tant, la manca de regulació a la Cambra Baixa ha fet que s'hi estableixi el monolingüisme en la llengua que tradicionalment ha esdevingut hegemònica.

En segon lloc, quant al Senat, hem observat com el règim d'oficialitat lingüística que s'hi practica és el més flexible de tot el teixit que confegeix els òrgans centrals de l'Estat. No obstant això, aquesta flexibilitat no arriba a complir els usos que podríem esperar de la Cambra de representació territorial d'un estat multilingüe. Encara que les llengües no castellanes hi tinguin més presència —cosa que, també s'ha de dir, no resulta gaire difícil—, això no vol dir que el tracte que rebin sigui ni molt menys equiparable al que rep el castellà. *De iure*, el castellà segueix mantenint un estatus de privilegi: és l'única llengua de la qual no se'n limita l'ús i la qual disposa de validesa jurídica per si mateixa —és a dir, que no se'n contempla la necessitat de traduir-la—. A més a més, *de facto*, el castellà té encara més presència de la prevista; ja que molt sovint el desconeixement de la legislació vigent o, simplement, els hàbits i costums dels usos i les tries lingüístiques —que tradicionalment s'han instal·lat en el monolingüisme castellà— fan que la presència de llengües com el català, el gallec o el basc sigui encara molt feble.

5.2. *Sobre el poder executiu*

De l'anàlisi del govern hem pogut veure com hi regnava, de forma explícita i evident, el monolingüisme en castellà. En cap moment es contempla l'ús d'una llengua que no sigui la castellana, ni tan sols en els moments en què els caps del govern o els ministres fan referència o s'adrecen a una comunitat lingüística que té com a tradicional una llengua no castellana.

De la mateixa manera que s'esdevenia al Senat, hem comprovat com no s'hi respectava la unitat lingüística entre les varietats dialectals de la llengua catalana; és a dir, que es diferenciava entre català i valencià.

En aquest sentit, l'únic moment en què es va intentar parar els peus al secessionisme lingüístic, va ser amb la proposta resolució número 94 del Congrés dels Diputats del 17 de maig de 2005 (BOE-A-2005-11458) segons la qual:

«El Congreso de los Diputados insta al Gobierno a defender y proteger la unidad de la lengua catalana de conformidad con la unánime opinión de la comunidad científica y académica y con independencia de sus diversas variantes lingüísticas y denominaciones estatutarias o legales, asumiendo el compromiso de no impulsar en ningún ámbito medidas que directa o indirectamente resulten contrarias a esa unidad lingüística y el de poner fin a las medidas que se hubieran tomado y que pongan en peligro dicha unidad».

Boletín Oficial de las Cortes Generales. VIII Legislatura. Núm. 204.

No obstant això, aquesta proposta no va ser reeixida i per aquesta raó s'esdevenen situacions com les observades a l'anàlisi d'aquest treball. En aquest sentit, creuem que és interessant comentar com el Tribunal Suprem s'ha pronunciat en favor del secessionisme lingüístic en diverses ocasions, en relació amb la jurisprudència relativa a «l'aprovació dels estatuts de les universitats, la normativa dels certificats administratius que acrediten el coneixement de la llengua pròpia, els processos selectius o la creació d'un espai audiovisual català» (Pou Pujolràs, A. 2019: 310).

Respecte als usos i tries lingüístiques de la Corona, val a dir que també hi impera l'ús del castellà, sobretot en els casos que s'han d'adreçar al conjunt dels ciutadans espanyols. Per tant, de la mateixa manera que hem vist en els òrgans de l'Estat, es pren el castellà com a llengua franca, en tant que és l'única llengua que la ciutadania té el deure de conèixer segons d'acord amb el mandat constitucional.

D'altra banda, és interessant veure com la Princesa d'Astúries —així com el seus pares i la seva germana— aprenen llengües com el català, el gallec o el basc; les quals comparteixen l'estatus d'oficialitat amb el castellà a diversos territoris de l'Estat. No obstant això, encara que en algun moment pugui semblar que mostrin certa deferència envers la pluralitat lingüística del país, tot plegat, són polítiques d'aparador. És a dir, que encara que les aprenguin les fan servir en comptades ocasions i no de manera exclusiva o donant-hi un paper principal, sinó com una aportació més al missatge dels seus discursos.

A més a més, com dèiem, en moltes ocasions en què fan actes a territoris o que es dirigeixen a ciutadans espanyols de parla no castellana, es decanten per fer servir el castellà. Per aquests motius és que no hi veiem una voluntat sincera de d'equiparar aquestes llengües al castellà o de fer augmentar el seu capital social esdevenint un exemple de conducta.

5.3 *El model espanyol de gestió del multilingüisme*

A grans trets, el model que caracteritza la gestió del multilingüisme a l'Estat espanyol concorda amb allò que sovint s'ha anomenat *sistema d'autonomia tutelada*, *sistema de llibertat* o *sistema de control* (Boix i Vila, 1998: 333). Aquest model —tot i que n'és el més restrictiu— s'emmarca dins dels sistemes que contempnen l'ús de més d'una llengua i «permet a un grup subordinat un grau variable d'autonomia col·lectiva, però sempre dins dels límits fixats pel grup dominant i havent d'adaptar-se als valors i normes del grup majoritari».

Aquests models, com expliquen Boix i Vila, solen partir de la combinació dels principis de personalitat i de territorialitat. En altres paraules, s'hi instaura un *pseudobilingüisme* (o fins i tot, un *pseudomultilingüisme* oficial) mitjançant el qual l'Estat atorga cert grau de reconeixement a una llengua (o a més d'una) en certes regions del territori nacional. Aquest esquema de planificació lingüística resta sota el control continu dels òrgans centrals de l'Estat, els quals intervindran si consideren que els límits —que ells mateixos han traçat— s'han transgredit i que els interessos de la comunitat lingüística hegemònica (en aquest cas, la castellanoparlant) quedarien perjudicats. En qualsevol cas, segons Boix i Vila (1998: 335), aquest model és el que es correspon amb el de l'Estat espanyol. Com hem esmentat anteriorment, nosaltres coincidim amb aquests autors, tot i que creiem convenient afegir un matís a les seves consideracions.

Fruit de les anàlisis que hem dut a terme amb el present treball —en el qual hem fet atenció als usos i les tries lingüístiques als òrgans centrals de l'Estat espanyol— ens posicionem més aviat per la combinació de dos models: *el plurilingüisme d'autonomia tutelada* —que ja hem comentat— i el que anomenarem *monolingüisme de retòrica pluralista i pluriidentitària*. Més concretament, aquest segon model es correspondria amb un Estat que tria una única varietat com a llengua oficial (cf. 3.1. CE) però que permet

«un cert grau de llengües *altres*» (cf. 3.2. CE) sempre que no posin en dubte l'hegemonia de l'única llengua oficial (Boix i Vila, 1998: 331).

En altres paraules, postulem que encara que el funcionament general de l'Estat espanyol s'assenta en el primer model (és a dir, en el de l'autonomia tutelada), els òrgans centrals s'haurien instal·lat, més aviat, en el segon dels models exposats. Aquesta afirmació la fem en tant que, com ja hem explicat en diverses ocasions, en aquests contextos impera un plantejament nacionalista monolingüe en castellà el qual, a voltes, genera una falsa impressió d'atenció a la pluralitat, fruit de la incorporació (*de iure*, però no *de facto*) de polítiques lingüístiques d'aparador.

5.4. Consideracions finals i propostes

Al capdavant, amb aquest estudi, hem pogut veure com la presència i l'ús de les llengües no castellanès als òrgans centrals de l'Estat espanyol continua extremadament limitat. En part, aquesta situació s'ha consolidat —com dèiem— a causa de l'aplicació de les anomenades *polítiques* (lingüístiques) *d'aparador*, un concepte que es fa servir tot sovint en relació amb les actuacions que «fa[n] veure que fa[n] una cosa sense fer-la realment, fent-la en una mesura molt inferior al que convindria» (Nogué, 2013: 48). Conseqüentment, i mitjançant aquesta mena de polítiques, s'estaria blanquejant el monolingüisme institucional en lloc d'atendre convenientment la diversitat lingüística del territori.

En definitiva, creiem que als òrgans centrals de l'Estat s'hi hauria d'instal·lar un model plurilingüista *consocial* o *consensual* (McRae 1994: 80-81) segons el qual es fixessin uns drets i uns deures lingüístics similars per a tots els grups lingüístics i es deixés enrere la identificació d'aquestes institucions amb una sola llengua (Boix i Vila, 1998: 334). Aquests models normalment solen prendre dos camins: o bé, s'opta per l'adopció del *multilingüisme igualitari a tot el territori*; o bé, s'aplica el principi de *monolingüisme territorial en les circumscripcions adjacents*. No obstant això, aquests camins busquen fer atenció a la pluralitat lingüística d'un territori i, en aquest sentit, hem de recordar que amb aquest treball no pretenem fer atenció al model lingüístic de l'Estat espanyol, sinó al model de gestió lingüística dels òrgans centrals de l'Estat.

És per aquest motiu que, per concloure, postularem un tercer model, que creiem que hi encaixaria millor. Per poder confegir aquest nou model, considerem que, abans, «le groupe linguistique le plus fort» (és a dir, el castellanoparlant) hauria de reconèixer «sa “faute originelle” envers les minorités» i limitar «consciemment et volontairement sa propre force». Així doncs, hauria de cedir part del seu espai dins dels òrgans centrals a les llengües no castellanes del territori. Tanmateix, «il ne suffit pas pour équilibrer les relations entre groupes linguistiques de soumettre leur représentation au respect minutieux des proportions arithmétiques. Il est beaucoup plus important que, dans les domaines qui touchent aux intérêts vitaux d’une minorité linguistique, cette minorité soit proportionnellement surreprésentée» (Camartin, 1985: 291).

En altres paraules, considerem que l’aplicació d’un model lingüístic totalment igualitari no fa massa sentit, atès que no seria suficient per atenuar la força i l’hegemonia de la qual gaudeix la llengua castellana. Per tant, creiem que seria oportú que s’adoptés un sistema que anomenarem de *multilingüisme equitatiu als òrgans centrals de l’Estat*, segons el qual llengües com el català, el gallec o el basc no només gaudirien dels mateixos drets que el castellà, sinó que hi estarien sobrerrepresentades. D’aquesta manera, aconseguiríem revertir la «faute originelle» que permetria «développer la diversité linguistique, ainsi que l’héritage culturel d’une nation plurilingue» (1985: 263).

6. REFERÈNCIES BIBLIOGRÀFIQUES

- BANDRÉS I PONS, N. M^a. (2019). *Balanç de la legislació lingüística de l'Estat espanyol 1979 – 2019*. A: *Revista Llengua i Dret*, núm. 72. (pàgs. 274 – 282) [en línia]. Disponible a: <http://revistes.eapc.gencat.cat/index.php/rld/article/view/10.2436-rld.i72.2019.3389> [11.05.21]
- BASTARDAS, A. I BOIX, E.(dir.) (1994). *¿Un Estado, una lengua? La organización de la diversidad lingüística*. Ediciones Octaedro: Barcelona.
- BOE A-1982-5196. *Resolución de 24 de febrero de 1982 por la que se ordena la publicación en el «Boletín Oficial del Estado» del nuevo Reglamento del Congreso de los Diputados*. «BOE» núm. 55, de 05/03/1982. Disponible a: [https://www.boe.es/eli/es/res/1982/02/24/\(1\)/con](https://www.boe.es/eli/es/res/1982/02/24/(1)/con) [14. 06. 21].
- BOE-A-1994-10830. *Texto refundido del Reglamento del Senado aprobado por la Mesa del Senado, oída la Junta de Portavoces, en su reunión del día 3 de mayo de 1994*. «BOE» núm. 114, de 13 de maig de 1994, pàgs. 14687 a 14709. Disponible a: [https://www.boe.es/eli/es/reg/1994/05/03/\(1\)](https://www.boe.es/eli/es/reg/1994/05/03/(1)) [14. 06. 21].
- BOE-A-2005-11458. *Reforma del Reglamento del Senado sobre la ampliación del uso de las lenguas cooficiales en el Senado*. «BOE» núm. 159, de 5 de juliol de 2005, pàgs. 23774 a 23774. Disponible a: [https://www.boe.es/eli/es/reg/2005/07/04/\(1\)](https://www.boe.es/eli/es/reg/2005/07/04/(1)) [14. 06. 21].
- BOE-A-2010-12005. *Reforma del Reglamento del Senado sobre el uso de las lenguas oficiales en las Comunidades Autónomas en la actividad de la cámara*. «BOE» núm. 181, de 27 de juliol de 2010, pàgs. 65531 a 65533. Disponible a: [https://www.boe.es/eli/es/reg/2010/07/21/\(1\)](https://www.boe.es/eli/es/reg/2010/07/21/(1)) [14. 06. 21].
- BOIX, E. I VILA, F. X. (1998). *Sociolingüística de la llengua catalana*. Ariel Lingüística: Barcelona.
- BOIX, E. (2012). *Civisme contra cinisme. Llengües per viure i conviure*. Generalitat de Catalunya.

- BOCG. Senat. Núm. 451, de 9 de desembre de 2014. Norma reguladora del derecho de acceso a la información pública del Senado, aprobada por la Mesa del Senado en su reunión del día 2 de diciembre de 2014. (899/000011) Pàgs. 369- 372. Disponible:https://www.senado.es/legis10/publicaciones/pdf/senado/bocg/BOC_G_D_10_451_3053.PDF [13.06.21].
- CONSTITUCIÓ ESPANYOLA (1978). *Article 3*. «BOE» núm. 311, de 29 de desembre de 1978, pàgs. 29313 a 29424. BOE-A-1978-31229 Disponible a: [https://www.boe.es/eli/es/c/1978/12/27/\(1\)](https://www.boe.es/eli/es/c/1978/12/27/(1)) [14. 06. 21].
- *Article 69*. «BOE» núm. 311, de 29 de desembre de 1978, pàgs. 29313 a 29424. BOE-A-1978-31229. Disponible a: [https://www.boe.es/eli/es/c/1978/12/27/\(1\)](https://www.boe.es/eli/es/c/1978/12/27/(1)) [14. 06. 21].
- *Article 97*. «BOE» núm. 311, de 29 de desembre de 1978, pàgs. 29313 a 29424. BOE-A-1978-31229. Disponible a: [https://www.boe.es/eli/es/c/1978/12/27/\(1\)](https://www.boe.es/eli/es/c/1978/12/27/(1)) [14. 06. 21].
- *Article 98*. «BOE» núm. 311, de 29 de desembre de 1978, pàgs. 29313 a 29424. BOE-A-1978-31229. Disponible a: [https://www.boe.es/eli/es/c/1978/12/27/\(1\)](https://www.boe.es/eli/es/c/1978/12/27/(1)) [14. 06. 21].
- CELROM (2001) *Carta Europea de les Llengües Regionals o Minoritàries*. Estrasburg, 5-XI-1992. Disponible a: <https://www.coe.int/ca/web/european-charter-regional-or-minority-languages/text-of-the-charter> [11.05.21]
- CAMARTIN, I. (1982) «Les relations entre les quatre régions linguistiques». Dins SCHLÄPHER, R. (dir.) *La suisse aux quatre langues*. Editions Zoe: Zurich, Cologne.
- HAUGEN, E. (1971). *The Ecology of Language*. Stanford: Stanford University Press.
- KAPLAN, R. B I BALDAUF JR. (1997). *Language Planning: from practice to theory*. Multilingual Mathers (Series): 108. Clevedon – Philadelphia – Toronto – Sydney – Johannesburg.
- KENNETH D. MCRAE (1994). «El establecimiento de una política lingüística en sociedades plurilingües: cinco dimensiones cruciales». Dins BASTARDAS, A. I

BOIX, E.(dir.) *¿Un Estado, una lengua? La organización de la diversidad lingüística*. Ediciones Octaedro: Barcelona.

NINYOLES, R. (1977). *Cuatro idiomas para un estado*. Editorial Cambio 16: Madrid.

— (1994) «España como país plurilingüe: líneas de futuro». Dins BASTARDAS, A. I BOIX, E.(dir.) *¿Un Estado, una lengua? La organización de la diversidad lingüística*. Ediciones Octaedro: Barcelona.

NOGUÉ, N. (2013). «Sexe, gènere i gramàtica» Dins JUNYENT, M. C. (ed.) *Visibilitzar o marcar: repensar el gènere en la llengua catalana*. Biblioteca Universal Empúries: 235. Editorial Empúries: Barcelona.

PÉREZ FRANCESCH, J. L. (2006) «L'ús de les llengües cooficials al Congrés dels Diputats i al Senat» A: *Llengua i Dret*, núm 45 (pàgs. 269 – 274) [en línia]. Disponible a: <http://revistes.eapc.gencat.cat/index.php/rld/article/view/2507> [15.05.2021].

PLATAFORMA PER LA LLENGUA (2021). *El català, ignorat a les pàgines web oficials de l'Estat espanyol*. [en línia] Disponible a: https://www.plataforma-llengua.cat/media/upload/pdf/informe-pagines-web-2020_1617279257.pdf [13.04.21].

POU PUJOLRÀS, A. (2019). «Balanç de la jurisprudència del Tribunal Suprem 1979 - 2019». A: *Revista Llengua i Dret*, núm. 72. (pàgs. 305 – 330) [en línia]. Disponible a: <http://revistes.eapc.gencat.cat/index.php/rld/article/view/10.2436-rld.i72.2019.3379> [10.05.2021].

TOLLEFSON, J. W. (1991): *Planning Language, Planning Jnequality. Language Policy in the Community*. London-New York: Longman.

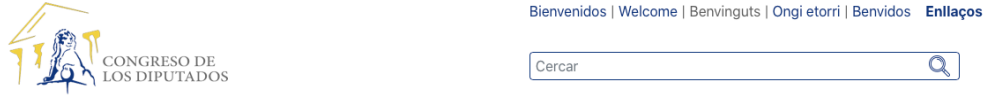
VERNET I LLOBET, J. (1992) *Normalització lingüística i accés a la funció pública*. Fundació Jaume Callís: Barcelona.

— (1994) «La regulación del plurilingüismo en la administración española». Dins BASTARDAS, A. I BOIX, E.(dir.) *¿Un Estado, una lengua? La organización de la diversidad lingüística*. Ediciones Octaedro: Barcelona.

WEINREICH, U. (1953): *Languages in Contact. Findings and Problems*. The Hague-Paris: Mouton. Trad. cat (1996): *Llengües en contacte*. Alzira: Bromera.

7. ANNEXOS

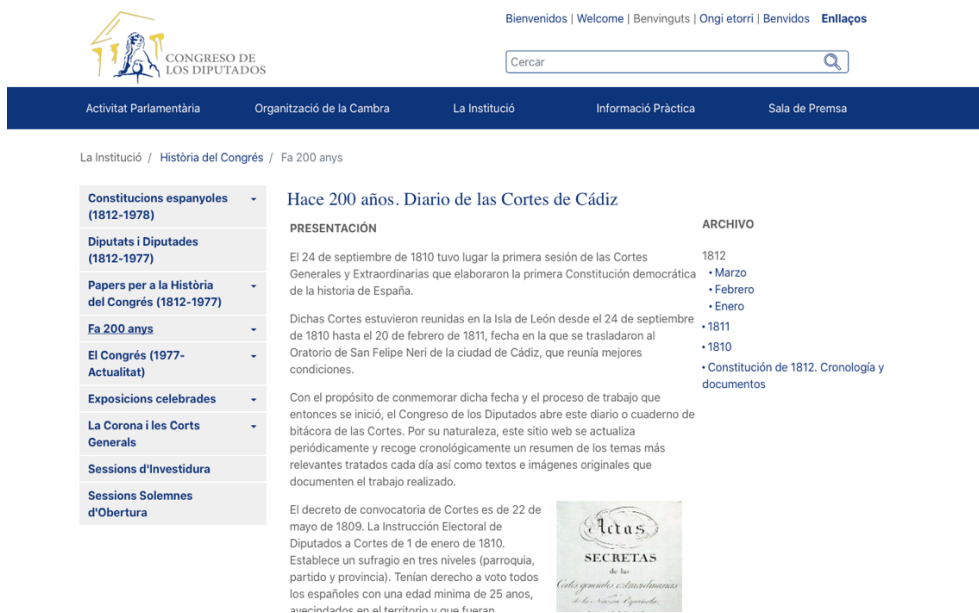
a) Fotografia 1: *Detall de la selecció de l'idioma a la pàgina web del Congrés dels Diputats.* <https://www.congreso.es/ca/home> [16.03.2.021].

b) Fotografia 2: *Les llengües a la pàgina web del Congrés dels Diputats.* <https://www.congreso.es/ca/home> [16.03.2.021].

c) Fotografia 3: *Les llengües a la pàgina web del Congrés dels Diputats.* <https://www.congreso.es/ca/cem/hace-200> [16.03.2.021].

d) Document en línia 1: *Diario de sesiones del Congreso de los Diputados, Pleno y Diputación Permanente*. Legislatura XIV núm. 101, 13 de maig de 2021, disponible a https://www.congreso.es/public_oficiales/L14/CONG/DS/PL/DSCD-14-PL-101.PDF

e) Fotografia 4: *Orden del dia de la sessió plenària n° 98 del Congrés dels Diputats del 18 de maig de 2021*

https://www.congreso.es/backoffice_doc/atp/orden_dia/pleno_098_18052021.pdf

[16.05.2021].

PLENO DEL CONGRESO DE LOS DIPUTADOS

ORDEN DEL DÍA

Sesión n°98

Martes, 18 de mayo de 2021

MARTES, 18 DE MAYO

A las 15 horas

I. Toma en consideración de Proposiciones de Ley.

1. De los Grupos Parlamentarios Republicano y Plural, para la igualdad real y efectiva de las personas trans.
["BOCG Congreso de los Diputados", serie B, número 156-1, de 26 de marzo de 2021.](#)
(Núm. expte 122/000133)
2. Del Grupo Parlamentario VOX, por la que se modifica la Ley 39/2007, de 19 de noviembre, de la carrera militar, a fin de establecer un régimen profesional único para el personal militar profesional.
["BOCG Congreso de los Diputados", serie B, número 113-1, de 25 de septiembre de 2020.](#)
(Núm. expte 122/000085)

II. Proposiciones no de Ley.

3. Del Grupo Parlamentario Popular en el Congreso, sobre la reprobación del Ministro del Interior.
["BOCG Congreso de los Diputados", serie D, número 257, de 16 de abril de 2021.](#)
(Núm. expte 162/000617)
4. Del Grupo Parlamentario Socialista, relativa a la ratificación del Convenio 190 sobre violencia y acoso en el trabajo de la Organización Internacional del Trabajo.
["BOCG Congreso de los Diputados", serie D, número 268, de 10 de mayo de 2021.](#)
(Núm. expte 162/000653)

III. Mociones consecuencia de interpelaciones urgentes.

5. Del Grupo Parlamentario Ciudadanos, sobre el plan normativo del Gobierno de España en materia de bienestar animal.
[\(Núm. expte 173/000072\)](#)

- f) Vídeo 1: *Emissió en diferit de la sessió plenària del Congrés dels diputats del 25 de febrer de 2020.*

<https://app.congreso.es/AudiovisualCongreso/audiovisualdetalledisponibleP?codOrgano=400&codSesion=11&idLegislaturaElegida=14&fechaSesion=25/02/2020> [16.05.2021].

- g) Fotografia 5: *Ordre del dia de la sessió núm. 13 Comissió Constitucional del Congrés dels Diputats del 12 de maig del 2021.*

https://www.congreso.es/ca/actualidad/sesiones-de-comisiones?p_p_id=Ordenes&p_p_lifecycle=0&p_p_state=normal&p_p_mode=view&idOrgano=301&idSesion=13&fecha=12%2F05%2F2021 [16.05.2021].

Comisión Constitucional

XIV Legislatura
Núm. Sessió: 13
Dimecres 12 de maig de 2021 a les 16:30

ORDRE DEL DIA

CELEBRACIÓN DE LAS SIGUIENTES COMPARENCIAS DE LA VICEPRESIDENTA PRIMERA DEL GOBIERNO Y MINISTRA DE LA PRESIDENCIA, RELACIONES CON LAS CORTES Y MEMORIA DEMOCRÁTICA:

1º. A petición propia, para informar sobre la propuesta del Gobierno para la reforma del artículo 49 de la Constitución española.

- **Autor:**
Gobierno
- (Núm. Exp. 214/000103/0000)

2º. Para informar, en su calidad de Coordinadora de la acción del Gobierno, sobre los cuestionamientos de la libertad de expresión y manifestación que se han producido, desde el Gobierno, entre ellos, de la propia Vicepresidenta Primera en su comparencia ante la Comisión Constitucional el día 18/05/2020, en la que afirmó que los manifestantes contra el Gobierno "apropiándose de la bandera común de todos, han puesto en peligro la salud de los españoles", y desde las Delegaciones del Gobierno en varias Comunidades Autónomas, con prohibiciones de manifestaciones que han sido anuladas por los Tribunales Superiores de Justicia.

- **Autor:**
Grupo Parlamentario Popular en el Congreso
- (Núm. Exp. 213/000407/0000)

3º. Para rendir cuentas en torno al cumplimiento de los artículos 10 y 14 de la Constitución española para todas las personas trans que viven en España.

- **Autor:**
Grupo Parlamentario Plural
- (Núm. Exp. 213/000456/0000)

4º. Para informar sobre la cancelación de la asistencia de S.M. el Rey al acto de entrega de despachos a los Jueces de la promoción 69ª, el 25/09/2020, en la Escuela Judicial, Barcelona.

- h) Document en línia 2: *Boletín Oficial de las Cortes Generales. Congreso de los Diputados. Legislatura XIV. Série B: Proposiciones de Llei, núm. 19-1, 20 de desembre de 2019, disponible a https://www.congreso.es/public_oficiales/L14/CONG/BOCG/B/BOCG-14-B-19-1.PDF#page=1 [16.05.2021].*

i) Fotografia 6: *Cercador de les notes de premsa del mes de maig de l'any 2021.*

<https://www.congreso.es/ca/notas-de-prensa> [16.05. 2021].

Notes de Premsa

2021 Maig

14 resultados

Las leyes orgánicas de protección integral a la infancia y la adolescencia y de protección de datos personales para fines de investigación concluyen el jueves su tramitación
14/05/2021

Los ministros de Justicia, de Educación y Formación Profesional y de Sanidad comparecerán la próxima semana en comisión
14/05/2021

El Congreso acoge el lunes la Jornada inaugural de la Semana de la Administración Abierta, presidida por Meritxell Batet
14/05/2021

El Pleno concluye la tramitación de la Ley de cambio climático y rechaza el texto alternativo a la proposición de ley de régimen fiscal sin fines lucrativos, que continúa su tramitación parlamentaria
13/05/2021

El Congreso insta al Gobierno a integrar de forma efectiva las necesidades de las enfermedades raras en la planificación global de la cobertura universal
13/05/2021

El Congreso convalida el Real Decreto-ley de medidas complementarias de apoyo a empresas y autónomos afectados por la pandemia de COVID-19, que se tramitará como proyecto de ley
13/05/2021

El Congreso convalida un real decreto-ley para la transposición de directivas europeas sobre medidas tributarias, prevención del blanqueo de capitales y daños medioambientales, entre otras
13/05/2021

El Congreso aprueba la Ley de cambio climático y transición energética
13/05/2021

El Congreso rechaza la enmienda a la totalidad a la Proposición de Ley de modificación de la Ley de régimen fiscal de las entidades sin fines lucrativos, que continúa su tramitación
13/05/2021

El Pleno aprueba las conclusiones de la Comisión de Investigación relativa al accidente del vuelo JK 5022 de Spanair
13/05/2021

La reforma del Estatuto de Autonomía de La Rioja supera su primer trámite parlamentario
11/05/2021

La vicepresidenta primera del Gobierno y ministra de la Presidencia, Relaciones con las Cortes y Memoria Democrática comparece en comisión esta semana
10/05/2021

Las Cortes Generales anuncian la creación de un buzón público para facilitar la participación ciudadana en el debate sobre el Futuro de Europa
10/05/2021

- j) Fotografia 6: *Nota de premsa del 14 de maig de l'any 2021*: «Las leyes orgánicas de protección integral a la infancia y la adolescencia y de protección de datos personales para fines de investigación concluyen el jueves su tramitación».

Recuperable a:

https://www.congreso.es/ca/notas-de-prensa?p_p_id=notasprensa&p_p_lifecycle=0&p_p_state=normal&p_p_mode=view¬asprensa_mvcPath=detalle¬asprensa_notaid=39629 [16.05. 2021].

Las leyes orgánicas de protección integral a la infancia y la adolescencia y de protección de datos personales para fines de investigación concluyen el jueves su tramitación

📅 14/05/2021

- El Pleno también concluirá la tramitación de la Ley por la que se reforma la legislación civil y procesal para el apoyo a las personas con discapacidad en el ejercicio de su capacidad jurídica.

- El jueves también se vota la convalidación de un real decreto-ley y se celebran los debates de totalidad de la proposición de ley orgánica de reforma del Tribunal Constitucional y del proyecto de ley orgánica de aplicación del Reglamento (UE) 2017/1939, entre otros asuntos.

El Congreso de los Diputados verá la próxima semana las enmiendas incorporadas por el Senado a tres Proyectos de Ley Orgánica: de protección integral a la infancia y la adolescencia frente a la violencia; de protección de datos personales tratados para fines de prevención, detección, investigación y enjuiciamiento de infracciones penales y de ejecución de sanciones penales; y para reforma la legislación civil y procesal para el apoyo a las personas con discapacidad en el ejercicio de su capacidad jurídica. Estas iniciativas legislativas concluirán así su tramitación parlamentaria.

El Pleno comenzará el martes, 18 de mayo, a las 15:00 horas, con la toma en consideración de la **Proposición de Ley para la igualdad real y efectiva de las personas trans**. La iniciativa, de los Grupos Parlamentarios Republicano y Plural, tiene por objeto "promover y garantizar la igualdad real y efectiva de las personas trans mediante el reconocimiento del derecho a la identidad de género libremente manifestada, como exigencia de la dignidad humana y requisito para el libre desarrollo de la personalidad". A estos efectos, el texto "regula el procedimiento y requisitos para la rectificación registral relativa al sexo y, en su caso, nombre de las personas". Además, "establece principios de actuación para los poderes públicos y prevé medidas específicas en los sectores público y privado, destinadas a garantizar la plena igualdad de las personas trans en los ámbitos sanitario, educativo, laboral, penitenciario y deportivo".

- k) Vídeo 2: *Intent de jurar lleialtat a la Constitució Espanyola en Català*. Recuperable

a: <https://www.youtube.com/watch?v=gJHLuhgpdQ8>.

[17.05. 2021].

- l) Vídeo 3: *Intent d'usar el gallec al Senat*. Recuperable a:

<https://www.youtube.com/watch?v=W7XOKYmSSUQ> [17.05. 2021].

- m) Fotografia 7: *Detall de la selecció de l'idioma a la pàgina web del Senat*. [17.05. 2021].

Español | English | Català | Euskara | Galego | Valencià

n) Fotografia 8: *Comparació de les versions en català i valencià del lloc web del Senat.*
[17.05. 2021].

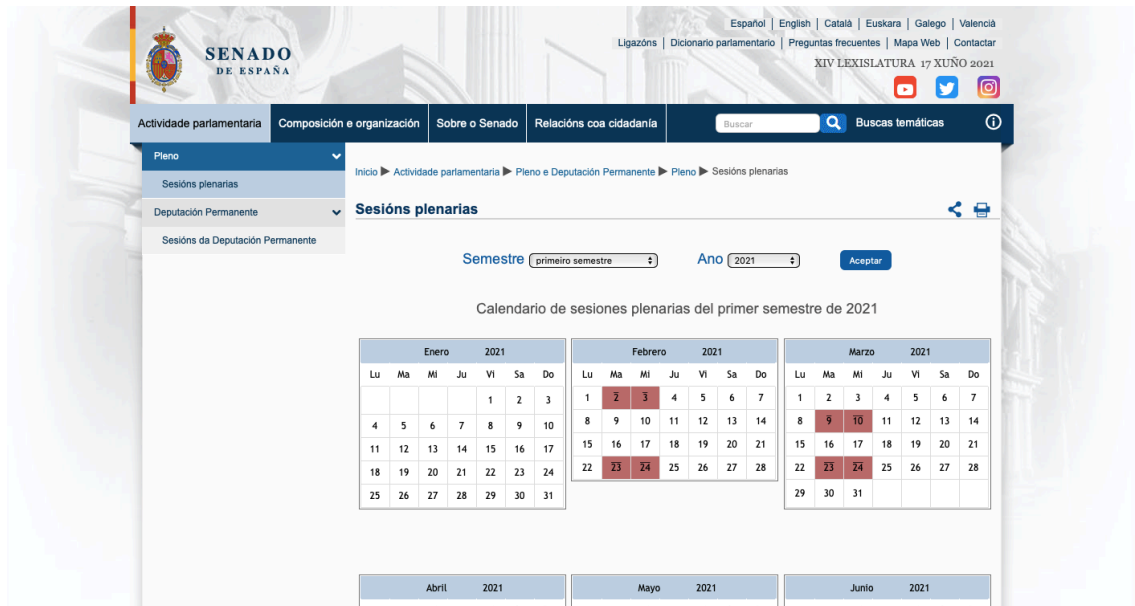
Versió en català:

Spanish Senate website in Catalan. The page title is "El Senat en la història constitucional espanyola". The navigation menu includes "Activitat parlamentària", "Composició i organització", "Conèixer el Senat", and "Relacions amb la ciutadania". The main content area is divided into sections for the years 1812, 1834, and 1837, 1845, 1873, 1876. Each section contains a short text describing the historical context and a photograph of an open book.

Versió en valencià:

Spanish Senate website in Valencian. The page title is "El Senat en la història constitucional espanyola". The navigation menu includes "Activitat parlamentària", "Composició i organització", "Conèixer el Senat", and "Relacions amb la ciutadania". The main content area is divided into sections for the years 1812, 1834, and 1837, 1845, 1873, 1876. Each section contains a short text describing the historical context and a photograph of an open book.

o) Fotografia 9: *Confusió entre català i gallec a la pàgina web del Senat.* [17.05. 2021].

p) Document en línia 3: *Llengua de redacció dels Butlletins Oficials de les Corts Generals del Senat.* Recuperable a:

https://www.senado.es/legis14/publicaciones/pdf/senado/bocg/BOCG_T_14_19_9.PDF [18.05. 2021].

q) Document en línia 4: *Llengua de redacció dels Diaris de Sessions del Senat.* Recuperable a:

https://www.senado.es/legis14/publicaciones/pdf/senado/ds/DS_P_14_55.PDF [18.05. 2021].

r) Document en línia 5: *Llengua de redacció dels Diaris de Sessions de la Comissió de les Comunitats Autònomes.* Recuperable a:

https://www.senado.es/legis12/publicaciones/pdf/senado/ds/DS_C_12_202.PDF [18.05. 2021].

s) Document en línia 6: *Usos i tries lingüístiques durant les mocions al Senat.* Recuperable a:

https://www.senado.es/legis14/publicaciones/pdf/senado/ds/DS_P_14_54.PDF#page=52 [18.05. 2021].

- t) Document en línia 7: Exemple dels usos lingüístics en la redacció dels documents de les lleis en tramitació. Recuperable a:
<https://www.senado.es/web/expedientdocblobServlet?legis=14&id=102633>
[20.05. 2021].
- u) Documents en línia 8: Exemple dels usos lingüístics en la redacció dels documents de les lleis aprovades i publicades al BOE. Recuperable a:
<https://www.senado.es/web/expedientdocblobServlet?legis=14&id=95936>
<https://www.boe.es/eli/es/lo/2021/06/04/8/dof/spa/pdf> [20.05. 2021].
- v) Fotografia 10: Usos lingüístics en la redacció de les notícies sobre l'actualitat parlamentària a la pàgina web del Senat. Recuperable a:
https://www.senado.es/web/actividadparlamentaria/actualidad/noticias/NoticiasDetalle/index.html?lang=ca_ES&id=2021_06_10_NOTA_PLENO
[20.05. 2021].
- w) Vídeo 4: *Emissió en diferit de la sessió plenària del Senat del 26 de maig de 2021.* A partir del minut 53 la senadora Cortés és doblada al castellà mentre parla català. Recuperable a:
https://www.senado.es/web/actividadparlamentaria/actualidad/video/index.html?s=14_S000040_031_01&ag=878 [30.05. 2021].
- x) Document en línia 9: Llengua de redacció dels Diaris de Sessions de la Diputació Permanent. Recuperable a:
https://www.senado.es/legis14/publicaciones/pdf/senado/ds/DS_DP_14_1.PDF#page=2
- y) Vídeo 5: *Emissió en diferit de la sessió plenària del Senat del 8 de gener de 2020.* Recuperable a:
https://www.senado.es/web/actividadparlamentaria/actualidad/video/index.html?s=14_S000060_001_01&ag=10

z) Fotografia 11: Usos lingüístics en els formularis d'atenció a la ciutadania de la pàgina web del Senat. Recuperable a:

<https://www.senado.es/web/relacionesciudadanos/atencionciudadano/oficinadeinformacion/accesoinformacion/solicitud/index.html>

Formulari de sol·licitud d'informació

Els camps marcats amb (*) són obligatoris.
Quan s'hi seleccionin elements diferents, la informació de la pàgina canviarà de manera dinàmica.

DADES PERSONALS

(*) Tractament: Senyor Senyora

(*) Nom:

(*) Primer cognom:

Segon cognom:

(*) Tipus de document: NIF NIE Passaport

(*) Número de document:

DADES DE CONTACTE

El mitjà preferent per a les notificacions i comunicacions serà el correu electrònic.:

(*) Correu electrònic:

(*) Confirmar correu electrònic:

(*) Telèfon mòbil:

Si prefereix rebre les notificacions per correu postal, cal que completi els camps següents::

aa) Transcripció 1: *Trucada al departament d'atenció a la ciutadania del Senat.* [14.06.2021 a les 12.31 hores]. (ACS: Tècnic d'atenció a la ciutadania del Senat; MGM: autora del treball i persona que realitzala trucada).

ACS ¿Sí, dígame?

MGM Hola, bon dia, que truco al Senat?

ACS Eeh... ¿Perdone? ¿

ACS ¿El Senado?

MGM Sí, que truco al Senat?

ACS Sí

MGM [Hola]

ACS [¿Con quién quiere hablar?]

MGM Era per fer una consulta, sobre informació...

ACS Sí...Información de... ¿sobre qué?

MGM Sobre les Sessions de la Comissió General de les Comunitats Autònomes, sobre on puc trobar eh... els Diaris de Sessions, els enregistraments...

ACS **Perdone, perdone, perdone... ¿me puede hablar en castellano?**

ACS **Porque no la entiendo muy bien...**

MGM [Aaah...]

ACS **[¿Me puede hablar en castellano?**

ACS ¿perdone?]

MGM Sí, em...no... mmh... **no em pot atendre en català?**

ACS **Eeh... pues, no...**

ACS **Nosotros atendemos en castellano...**

ACS Yo no...

MGM [Ah, d'acord]

ACS Hombre, puedo entender algo de catalán... pero... no mucho...

ACS Le puedo entender algo... algo más o menos sí, pero...

MGM D'acord... bueno... no es preocupi

MGM [Ja... ja... ja escriuré un correu o *algo*]

ACS [¿Pero con quién quiere hablar?]

MGM Ja enviaré un correu

ACS ¿Con quién quiere hablar?

ACS ¿Con quién quiere hablar?

MGM Per correu em poden atendre en català?

ACS Perdone...

ACS ¿cómo?

MGM **¿Por correo me pueden atender en catalán?**

ACS **Pues... lo podemos traducir, pero... eeh...**

MGM Vale, pues... no se preocupe, no se preocupe...

MGM Gracias

- bb) Vídeo 6: *Acte de Pedro Sánchez a Catalunya el juny de 2021*. Recuperable a: <https://www.youtube.com/watch?v=wdNpEnLT0c> [11.06.2021].
- cc) Vídeo 7: *Acte de Pedro Sánchez a Vigo el juny del 2016*. Recuperable a: <https://www.youtube.com/watch?v=D107DpUZFE4> [11.06.2021].
- dd) Vídeo 8: *Acte de Pedro Sánchez a Bilbao el juliol del 2020*. Recuperable a: <https://www.youtube.com/watch?v=pJHBOZcojGc> [11.06.2021].
- ee) Vídeo 9: *Enregistrament de la intervenció de Pedro Sánchez amb el primer ministre libi*. Recuperable a: <https://www.youtube.com/watch?v=9PTlxnzJacA> [11.06.2021].
- ff) Document en línia 10: *Transcripció de la intervenció de Pedro Sánchez amb el primer ministre libi*. Recuperable a: <https://www.lamoncloa.gob.es/presidente/intervenciones/Documents/2021/210603%20DECLARACIÓN%20CONJUNTA%20LIBIA.pdf> [11.06.2021].
- gg) Document en línia 11: *Transcripció de la roda de premsa posterior al Consell de Ministres del 8 de juny de 2021*. Recuperable a: <https://www.lamoncloa.gob.es/consejodeminstros/ruedas/Paginas/2021/rpcm08062021.aspx> [11.06.2021].
- hh) Vídeo 10: *Enregistrament de la roda de premsa posterior al Consell de Ministres del 8 de juny de 2021*. Recuperable a: <https://www.youtube.com/watch?v=jgYyMZCOie4> [11.06.2021].
- ii) Fotografia 12: *Detall de la selecció de l'idioma a la pàgina web del Govern espanyol* [11.06.2021].

jj) Fotografia 13 *Manca de traducció dels continguts de la pàgina web del Govern espanyol*. Recuperable a:

<https://www.lamoncloa.gob.es/gobierno/agenda/Paginas/2021/310521-agendagobierno.aspx>

[11.06.2021].

The screenshot shows the top navigation bar of the Spanish Government website (La Moncloa) with a blue header. It includes the Spanish coat of arms, the text 'GOBIERNO DE ESPAÑA PRESIDENCIA DEL GOBIERNO', the slogan 'ESPAÑA PUEDE.', and the logo 'La Moncloa'. There are dropdown menus for 'Català' and 'Contacte', and a search bar with 'Cercar...' and 'Avançar'. Below the header is a menu with items: INICI, PRESIDENT, GOVERN, CONSELL DE MINISTRES, PREMSA, MULTIMEDIA, ESPANYA, and PRIORIDADES. A secondary bar contains an 'Escoltar' button and social media icons for 'Enviar', 'Imprimir', and 'Compartir en' (Facebook and Twitter).

Agenda del Gobierno

Lunes 31 de mayo de 2021

Presidente del Gobierno

Preside la XIII Cumbre Hispano-Polaca, junto al primer ministro de la República de Polonia, Mateusz Morawiecki, que se celebra en Alcalá de Henares.

Asisten la vicepresidenta y ministra de Asuntos Económicos y Transformación Digital; la vicepresidenta y ministra de Trabajo y Economía Social; la vicepresidenta y ministra para la Transición Ecológica y el Reto Demográfico; la ministra de Asuntos Exteriores, Unión Europea y Cooperación; el ministro del Interior; el ministro de Transportes, Movilidad y Agenda Urbana y la ministra de Industria, Comercio y Turismo.

11:30 h. Recibe al primer ministro de la República de Polonia en la plaza de Cervantes, en Alcalá de Henares.
Cobertura gráfica.

11:45 h. Firma, junto al primer ministro de la República de Polonia, en el Libro de Honor del Ayuntamiento de Alcalá de Henares.
Cobertura oficial.

A continuación, mantiene un encuentro bilateral con el primer ministro de la República de Polonia en la sala de Plenos del Ayuntamiento de Alcalá de Henares.
Cobertura gráfica en régimen de pool.

Paralelamente se celebran los encuentros bilaterales de los ministros participantes en el Parador de Alcalá de Henares.
Cobertura oficial.

kk) Fotografia 14: *Manca de traducció dels continguts de la pàgina web del Govern espanyol*. Recuperable a: <https://www.lamoncloa.gob.es/Paginas/index.aspx>

[16.06.2021].

The screenshot shows a news article on the Spanish Government website. The header is yellow with the text 'La Moncloa, a las 12:00. Pedro Sánchez recibe al presidente de la Junta de Andalucía, Juan Manuel Moreno Bonilla'. Below the header is the same navigation bar as in the previous screenshot. The main content area features a photograph of Pedro Sánchez and Juan Manuel Moreno Bonilla at a press conference. To the right of the photo is the article title: 'El Gobierno presenta un sistema único de Formación Profesional que conecta la formación con el empleo'. Below the title is the date 'Martes 15 junio de 2021' and a short summary of the article. A 'Veure més' button is located below the summary. At the bottom of the page, there is a 'AIDDES NOTÍCIES' section with a series of numbered circles (1, 2, 3, 4) and a vertical ellipsis icon.

El Gobierno presenta un sistema único de Formación Profesional que conecta la formación con el empleo

Martes 15 junio de 2021

La nueva Formación Profesional será acumulable, flexible, capitalizable, acreditable y estará directamente conectada con la empresa. El Ejecutivo también impulsa una nueva legislación antidopaje en el deporte para adaptarla a las normas internacionales y aprueba el Plan Estatal de Investigación Científica, Técnica y de Innovación 2021-2023.

[Veure més](#)

Foto: Pool Moncloa/Borja Puig de la Bellacasa

AIDDES NOTÍCIES

- ll) Fotografia 15: *Errors ortogràfics en les versions de la pàgina web en llengua no castellana*. [15.06.2021].

Veure més

- mm) Vídeo 11: *Intervenció de Felip VI a la cerimònia d'entrega dels Premis Príncep Princesa de Girona l'any 2016*. Recuperable a:
<https://www.youtube.com/watch?v=dUg6TbBngqU> [13.06.2021].
- nn) Vídeo 12: *Intervenció de Felip VI a la cerimònia d'entrega dels Premis Príncep Princesa de Girona l'any 2019*. Recuperable a:
<https://www.youtube.com/watch?v=dnrEe1qE9HA> [13.06.2021].
- oo) Vídeo 13: *Intervenció de Felip VI a la Universitat de Navarra l'any 2013*. Recuperable a: <https://www.youtube.com/watch?v=rSRVjTLLuy4> [13.06.2021].
- pp) Vídeo 14: *Intervenció de Felip VI a la Catedral de Santiago de Compostela l'any 2014*. Recuperable a: <https://www.youtube.com/watch?v=fOz3N16a2kE> [13.06.2021].
- qq) Vídeo 15: *Discurs de Nadal de Felip VI de l'any 2019*. Recuperable a: <https://www.youtube.com/watch?v=fMjrhmkp6zE> [13.06.2021].
- rr) Vídeo 16: *Discurs de Nadal de Felip VI de l'any 2020*. Recuperable a: <https://www.youtube.com/watch?v=QXoJLKGcXY> [13.06.2021].
- ss) Vídeo 17: *Discurs Felip VI a la sessió plenària de la XXVI Cimera Iberoamericana*. Recuperable a:
<https://www.youtube.com/watch?v=irC4NYVs2T4&list=PLzYDn3Ld2VXYuPANB4WPd0-aG3Lex-ZIH&index=22> [13.06.2021].
- tt) Vídeo 18: *Discurs Felip VI a l'Assemblea Francesa*. Recuperable a: <https://www.youtube.com/watch?v=jzc4P09W5KA> [13.06.2021].
- uu) Vídeo 19: *Recopilació de missatges del Rei Felip VI en diverses llengües*. Recuperable a: <https://www.youtube.com/watch?v=i7NRiMyeooY>. [13.06.2021].
- vv) Vídeo 20: *Discurs Princesa Leonor als Premis Princesa d'Astúries l'octubre de 2019*. Recuperable a: <https://www.youtube.com/watch?v=HCi8B0ios7M> [14.06.2021].

- ww) Vídeo 21: *Discurs de la Princesa Leonor als Premis Princesa d'Astúries l'octubre de 2020*. Recuperable a:
<https://www.youtube.com/watch?v=ijXFd3w1Hc8> [14.06.2021].
- xx) Vídeo 22: *Discurs de la Princesa Leonor als Premis Poble Exemplar 2020 (Somao)*.
<https://www.youtube.com/watch?v=01CRwqoNe9Q> [14.06.2021].
- yy) Vídeo 23: *Discurs de la Princesa Leonor als Premis Princesa de Girona al novembre del 2019*. Recuperable a:
<https://www.youtube.com/watch?v=8Ln1LyMMHRw> [14.06.2021].
- zz) Vídeo 24: *Discurs de la Princesa Leonor a la seu de l'Institut Cervantes, l'octubre del 2019, amb motiu del quaranta aniversari de la CE*. Recuperable a:
<https://www.youtube.com/watch?v=-IDA-tUj3kU> [14.06.2021].
- aaa) Vídeo 25: *Missatge de la Princesa Leonor als joves durant la pandèmia de la covid-19, el juliol del 2020*. Recuperable a:
<https://www.youtube.com/watch?v=VhNRU3Ygb50> [14.06.2021].
- bbb) Fotografia 16: *Document de la presentació a la mesa de la proposició no de llei sobre la realitat plurilingüe i la igualtat lingüística*. [15.06.2021].

A LA MESA DEL CONGRESO DE LOS DIPUTADOS

Los Grupos Parlamentarios abajo firmantes, al amparo de lo establecido en el artículo 193 y siguientes del Reglamento de la Cámara, presentan la siguiente **Proposición no de Ley sobre la realidad plurilingüe e igualdad lingüística**, para su debate en PLENO.

Congreso de los Diputados, 3 de diciembre de 2020

Exposición de motivos

El Estado español debe cumplir los acuerdos y tratados internacionales que ha ratificado, como la Carta Europea de las Lenguas Regionales o Minoritarias, así como documentos consensuados por la sociedad civil, entidades de reconocimiento internacional y expertos, tales como la Declaración Universal de los Derechos Lingüísticos o el Protocolo para la Garantía de los Derechos Lingüísticos. También se debe garantizar la igualdad, la libertad y la justicia para toda la ciudadanía en un estado democrático basado en los valores de los Derechos humanos, la diversidad y el pluralismo. Un estado debe ser excluyente con todas las discriminaciones, sea cual sea su razón, también la lingüística. Además, este estado, que parte de una tradición monolingüe en la administración central, debe ser consciente de la situación de discriminación a la que han sido sometidos los hablantes de estas lenguas y generar políticas activas de recuperación de su dignidad y autoestima que permitan el ejercicio efectivo de sus derechos lingüísticos.

Por todo ello y para garantizar una sociedad justa, realmente plural y democrática, con derechos y deberes efectivamente iguales para todos y no solo para aquellos que utilizan el castellano los grupos parlamentarios presentan la siguiente Proposición no de Ley:

“El Congreso de los Diputados insta al Gobierno español a:

1. Iniciar todas las acciones para que las lenguas propias distintas del castellano gocen del mismo reconocimiento y sus hablantes de los mismos derechos y deberes que se reconocen al castellano.
2. Garantizar el deber de conocimiento por parte del funcionariado que preste servicios en territorios con lengua propia, así como impulsar las medidas adecuadas para extender el conocimiento generalizado de las lenguas en sus respectivos territorios.
3. Asumir la realidad plurilingüe y garantizar que la administración del estado funcione en las diferentes lenguas independientemente de su ubicación física, entre otros, en las Cortes generales, los Tribunales Constitucional, Supremo y Audiencia Nacional o organismos como la Agencia tributaria o la Seguridad social Asumir u otras empresas y entidades públicas como RTVE.
4. Impulsar y apoyar reformas estatutarias para la oficialidad de las lenguas propias que aún no son oficiales en una parte o la totalidad del territorio donde se hablan.
5. Garantizar la igualdad lingüística, el Estado extendiendo deberes y derechos de los que hasta ahora solo se ha beneficiado el castellano, como son la capacitación en lenguas propias del personal de todas las administraciones públicas, incluida la de Justicia, su uso generalizado en las páginas oficiales y su reconocimiento a nivel internacional en paridad con el castellano.
6. Poner fin a la imposición legal exclusiva del castellano en la normativa estatal, que afecta de manera frontal al ámbito económico y singularmente al etiquetado, y emprender una política decidida para acabar con las discriminaciones lingüísticas y para difundir el conocimiento y el respeto por todas las lenguas del Estado.
7. Permitir el uso administrativo de las distintas lenguas entre territorios del mismo espacio lingüístico, dentro y fuera de las fronteras administrativas, sin barreras y firmando acuerdos para la recepción recíproca de medios de comunicación dentro de esos espacios lingüísticos.
8. Respeto real, basado en derechos y deberes y en la actuación comprometida de todos los poderes del Estado.”

C.DIP 75474 03/12/2020 10:59

ccc) Certificat d'Autoria.

UNIVERSITAT DE
BARCELONA

Coordinació d'Estudis
Facultat de Filologia

Gran Via
de les Corts Catalanes, 585
08007 Barcelona

Tel. +34 934 035 594
fil-coord@ub.edu
www.ub.edu

Amb aquest escrit declaro que sóc l'autor/autora original d'aquest treball i que no he emprat per a la seva elaboració cap altra font, incloses fonts d'Internet i altres mitjans electrònics, a part de les indicades. En el treball he assenyalat com a tals totes les citacions, literals o de contingut, que procedeixen d'altres obres.

Tinc coneixement que d'altra manera, i segons el que s'indica a l'article 18, del capítol 5 de les Normes reguladores de l'avaluació i de la qualificació dels aprenentatges de la UB, l'avaluació comporta la qualificació de "Suspens".

Barcelona, a 17 de juny de 2021

Signatura:

Membre de:

LE
RU

Reconeixement internacional de l'excel·lència

B:KC

Barcelona
Knowledge
Campus

Health University
of Barcelona
Campus